ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 2 ЛЮТИЙ 1989

No. 2 FEBRUARY 1989

ПРОМІНЬ

Рік XXX ЛЮТИЙ 1989 Ч. 2

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 2 FEBRUARY 1989 VOL. XXX

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

Леся Українка — Хвилини 1

Д. Дорошенко — Кілька споминок про Л. Українку 1

Ч. Мельник — Марко — Будьмо горді 3

Т. Шевчук — Уродженка Канади — українська письменниця 4

Т. Шевчук Самотність 6

Свят вечір і хочу жити 7

Ол. Куленко — Хрести з колючим дротом 8

Н. Кузьменко — Вісті з Лондону, Онт. 9

Галина Коваль — Поз'їздові думки 10

Г. Мельник Марко — Стежка до молоді 10

М. Сингаївський — Чорнобривці 11

Є. Білич — Провінційний З'їзд Манітоби 12

Нашим дітям 14

Halia Gluzar — For our Millenium Celebrations 15

Alla Dyba — Keeping Alive The Memory of Lesia Ukrainka 11

Irene Sckott — The how, when and where for congratulations 18

Myron B. Kuropac — Oprah and the Ukrainians 19

Громадська і родинна хроніка 20

Квіти незабутнім 31

Для наших господинь 32

Пресовий фонд 33

Григорій Крук-Прачка

НА ОБКЛАДИНЦІ: Ґравюра В. Кирилюка

Будинок, де народилась Леся Українка.

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

КІЛЬКА СПОМИНОК ПРО ЛЕСЮ УКРАЇНКУ

(Подаємо скороченням спомини історика Дмитра Дорошенка з часопису "Жінка", ч. 4, 1938, Львів)

Вперше познайомився я з творами Лесі Українки з статті Франка про неї в "Літературно-Науковому Вістнику" 1898 року. Запали мені в тямку Франкові слова, що ця хвора молода дівчина — одинокий мужчина серед тодішніх українських поетів, які тільки вміли плакати й нарікати на "нещасливу долю неньки-України". Коли я в 1902 році опинився в Петербурзі, там серед українського студенства ходили по руках у відписах нові поезії Лесі. Скоро по тому дістав я прочитати її друковану збірку "Думи і мрії", видання 1899 року і вивчив з неї напам'ять багато віршів. Поезія Лесі Українки як не можна краще відбивала в собі настрої й стремління української молоді на порозі 19 і 20 століть: пробуджене почуття національної гідности, обурення проти

брутального утиску, змагання здобути рідному краєві свободу національного й політичного розвитку, — усе, про що думалося і мріялося в ті молоді роки, усе те знайшло собі яскравий поетичний вираз у творах Лесі Українки, втілилося в її сильних, бадьорих, немов із криці викованих віршах. Читаючи її поезії, я та мабуть кожен з моїх товаришів і товаришок, почував, що в них виявлено наші власні настрої та почування: так, наче воскрес Шевченко й озвався до нас палким словом, кличучи до боротьби за Україну, і ми одушевлені цим поетичним закликом, ішли в ряди РУП, підтримували загально-революційний рух, вірячи в правду поетичного заповіту Лесиного:

Хай гине честь, сумління,
Аби упала ся тюремная стіна!
Нехай вона впаде, і зрушене каміння
Покриє нас і наші імена!

В 1902 році в "Київській Старині" я надрукував рецензію на "Думи і мрії" і ця рецензія зацікавила сестру Лесину, Ольгу Петровну Косач (пізніше Кривинюкову), що вчилася тоді в Жіночому Медичному Інституті в Петербурзі, й стала приводом для нашого знайомства. Від неї вперше довідався я, що Леся Українка — це псевдонім Ляриси Косач, дочки Олени Пчілки, і що сама поетка перебуває в Києві.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

ХВИЛИНИ
LIED OHNE KLANG*

Якби мої думи німії
та піснею стали без слова,
тоді б вони більше сказали,
ніж вся отся довга розмова.

Якби мої думи німії
на струни пророчисті впали,
зайшлись би плачем мої струни
і сміхом дитячим заграли.

Мов хвиля морська в ясну бурю
і темна, й блискуча, й раптова,
і сонцеві, рідна й безодні
була б моя пісня без слова.

Важкі побережні скелі
зрива переможнеє море;
невже переможная пісня
важкого жалю не поборе?

Невже моя пісня не хвиля?
Ой леле! Даремні питання...
Німі мої думи, а руки
дають лиш німії стискання...

5/11 1900

———————

** Пісня без звуку (нім.).*

А в серпні 1903 року, в Полтаві, на святі Котляревського, довелося мені познайомитися і з самою Лесею. Одначе розмови наші серед натовпу, серед загального захоплення і підйому, були уривчасті й короткі. Пам'ятаю, Леся була присутня на зібранні в Купецькому Саду після маніфестації з приводу заборони читати українською мовою привіти.

За рік, вже в кінці літа 1904 року, вертаючись зі Львова з літніх університетьких курсів, що їх влаштовував проф. М. Грушевський, я побував у Києві в Косачів, де познайомився з усією родиною. Леся була худенька, хоровита на вигляд дівчина, мала гладко зачісане волосся, одягнута була в просту темну сукню, без усяких прикрас. Ходячи, трохи кульгала на одну ногу. Говорила тихим, слабим голосом, який раз-у-раз перебивав кашель. Видко, що була виснажена довгою хворобою. Але розмова її була дуже жива, вона цікавилася всіми подробицями українського студентського життя в Петербурзі, і я, вважаючи на це, дуже охоче їй розповідав усе, що знав.

З того часу ми вважали себе за знайомих, і я, коли бував у Києві, заходив до Косачів і відвідував Лесю. Наше знайомство скріплювалося моїми приятельськими стосунками з Лесиною сестрою, Ольгою Петровною.

Восени 1906 р. я переїхав до Києва на більш постійний побут, вступивши до київського університету (перед тим я був у варшавському, а від 1902 р. у петербурзькому), і став бачитися з Лесею частіше. Ще перед тим задумав я написати для полтавського "Рідного Краю" ряд нарисів про Ірляндію й прохав у Лесі листом поради щодо матеріялів. Вона дуже похвалила мою тему і взялася мені допомагати, вишукуючи в англійській літературі й пресі спеціяльні книжки і статті про ірляндське питання і перекладаючи з них для мене цілі уступи. В справі цих перекладів ми обмінялися кількома листами. Леся сама зацікавилася ірляндською справою й пам'яткою її зацікавлення служить переложена нею стаття Ф. Феґі "Справа ірляндської мови", уміщена в "Новій Громаді". Мої "Оповідання про Ірляндію" друкувалися спершу в "Рідному Краю", а в 1907 році видала їх окремою книжкою київська "Просвіта".

Тоді ж зблизила нас з Лесею ще й справа допомоги М. Павликові. Ще літом 1906 року, бувши секретарем редакції "Українскаго Вєстника", що виходив у Петербурзі, я вступив з Павликом у переписку, яка тяглася потім більш року. Між іншим, з його листів довідався я, що він перебуває у великій біді; він писав мені про свої різні видавничі пляни, яких не міг здійснити через брак коштів, що їх не ставало навіть на життя та на лікування. Я був глибоко зворушений становищем заслуженого українського діяча і мені спало на думку спробувати організувати йому допомогу з Києва. Цією думкою я поділився з Лесею, яка особисто була знайома з Павликом і дуже його поважала. Вона гаряче підтримала мою думку і ми рішили удвох збирати щомісяця по 25 карбованців і висилати Павликові "від приятелів". Це була невелика допомога, а все ж таки при скромному бюджеті Павлика, якихсь 60 корон на австрійські гроші щось значили. Довідавшись, що в складі бере участь Леся Українка, Павлик згодився приймати ту поміч, і ми щось з півроку збирали по знайомих і висилали йому щомісяця по 25 рублів. Зчасом збирати ставало все важче й важче, на літо Леся виїхала з Києва, і наша "акція" припинилася, тим більше, що відкрилася можливість краще й реґулярніше допомагати Павликові з іншого джерела.

Після виїзду Лесі в 1907 році з Києва ми вже з нею більше не бачилися і тільки зрідка обмінювалися листами. Леся вийшла заміж за Кл. В. Квітку й перебувала на Кавказі, де служив її чоловік, або в Єгипті, де вона лікувалася. Довелося мені побувати лиш на її похороні.

Звістку про її смерть (19-го липня 1913 року) прочитав я, пам'ятаю, в Дубні, під час моєї мандрівки по Волині. Але поки я вернувся до Києва, її останки були привезені до Києва з Кавказу, і я встиг прибути на двірець, звідки домовину перевезено на Байкове кладовище. Пригадую, як дивувала всіх прохожих жалібна процесія: не було жодного духовенства, ні церковних співів; перед домовиною несено простий дерев'яний хрест, але за домовиною, серед публики, ішло в юрбі аж троє православних священиків: о. Павло Погорілко, о. Марко Грушевський і ще один, прізвище якого я забув. Ішло за домовиною кілька сот людей (було влітку, в липні, коли багато громадян і молоді виїхало з міста). Було багато поліції і промов над могилою не було. Коли вже більшість присутніх розійшлася, я зауважив, що десь збоку, в кущах, плакав якийсь невеликого росту чоловік, з чорною борідкою, — це був Квітка. Серед натовпу, що віддав небіжці останню пошану, як великій письменниці, це був може один з небагатьох, що плакав і сумував за нею, як за близкою людиною. Поховали Лесю не на т. зв. новому Байковому кладовищі, де звичайно

ТОЖ БУДЬМО ГОРДІ

Коли ми, українські нащадки, сьогодні перед усім людством можемо хвалитись українськими колядками, щедрівками, усякими звичаями та обрядами Свят-Вечора, Різдва, Йордану, то це тільки заслуга наших предків — за їхню любов до своєго рідного. Вони довгі роки жили під тиском суперечних впливів заходу і сходу! Але не затратили своєї рідної культури. Навпаки — українські прапредки убрали Різдво Христове у такі багаті шати, що ними захоплюються вчені дослідники, світські й духовні. Ця культура не була позичена і не присвоєна від чужинців, а ґрунтувалася на власній високорозвиненій природній духовості.

Тож будьмо горді — і згадуймо з вдячністю своїх староукраїнських предків. Продовжуймо і передаваймо нашим нащадкам з роду в рід всі наші культурні надбання і віру Православну, що ми одідичили! Розкажім нашим діточкам і молоді що наша культура і мова це найдорожчий скарб, який уже понад 1000 років існує в українських домах і церквах, що княгиня Ольга і князь Володимир; наші гетмани і козаки; наші поети і письменники; наші владики і священики; наші діди і бабуні; Всі вони говорили і прославляли Бога РІДНОЮ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ! — Хоч росіяни, поляки, німці, мадяри, забороняли, недопускали, нищили, палили все українське — та сильна віра любов, і пошана до своєї мови, помимо усяких переслідувань далі передавалась з роду в рід!

Отож, на базі твердої сильної віри і любови наших предків зробім тверду постанову, щоб ми передавали своїм дітям більше знання про свою Православну Віру, — і про історію українського народу; — про українських великих людей, про наші Інституції, про досягнення українців в Канаді, в Америці, в Европі та інших країнах світу. Коли молодь буде знати про славну минувшину свого народу, його мову, звичаї і дорогу спадщину, вона буде цінити і любити все своє рідне і буде горда свого походження! Вона буде любити Україну, свою Церкву і в ній буде молитись.

ховали визначних українських діячів, а на старому, — ліворуч від головного входу. Що сталося з її самітною могилою, чи опоряджена вона і чи зберігся на ній хоч якийнебудь пам'ятник — мені не відомо. Та хоч і не зберігся, дух великої поетки буде вічно жити в її невмерущих творах.

СПІВЧУТТЯ

Редакційна Колеґія журналу "Промінь" складає сердечне співчуття Добродійці Марії Керніцькій, членці співпрацівниці, з приводу упокоєння Архип. о. д-ра Франка Керніцького, її мужа, дітям батька, довголітнього працівника і провідника на ниві церковній і громадсько — народній — упокоївся в Бозі 30 грудня 1988 р.

Вічна Йому пам'ять.

За редак. колеґію — Н. Когуська

Наші діти й внуки пізніше подякують за всі старання і труди батьків.

Тут велику ролю можуть і мусять виконати дорогі, потрібні, шановні дідусі й Бабусі! І ми всі разом! Нашим святим обов'язком є: ВИХОВАТИ ДІТЕЙ НА СВІДОМИХ ГРОМАДЯН... Нехай це буде наша постанова не раз на рік, не раз на місяць, а що дня нашого життя! Пам'ятаймо, що перша школа є в ДОМА, і що роля батьків ніколи не кінчається у вихованні наших нащадків. — Нехай ці постанови допоможуть нашій українській спільноті у зусиллях для САМОЗБЕРЕЖЕННЯ — для його РОЗВИТКУ — і Українському Народі в його змаганнях до САМОСТІЙНОСТИ і НЕЗАЛЕЖНОСТИ!

* * *

У це велике світле свято,
в трудному вашому путі,
Бажаю щастя вам багато,
всього найкращого в житті.
Хай зникнуть смутки і тривоги,
усі недолі і жалі —
Хай красно стеляться дороги,
Усім вам в місті і в селі.
Хай рідна пісня — рідне слово,
найкращим другом буде всім —
З життям вперед ступайте сміло, —
любов до рідного несім.
"Христос Родився!"

Галина Мельник-Марко

Ну, що-б, здавалося, слова?!
Слова та голос — більш нічого!...
А серце б'ється, ожива,
Як їх почує. Знать, од Бога
І голос той, і ті слова
Ідуть між люди...

Т. Шевченко

УРОДЖЕНКА КАНАДИ — УКРАЇНСЬКА ПИСЬМЕННИЦЯ

Небагатьом відоме ім'я Тетяни Шевчук Бишон, яка в своїй літературній, педагогічній і взагалі культурній праці охопила три народи: український, канадський і американський. Вона — письменниця і поетка, авторка кількох книжок англійською і українською мовами, надзвичайно талановита перекладачка поезій з української на англійську, педагог та соціяльна опікунка в своїй праці на хліб щоденний.

Тетяна Шевчук Бишон народилася 1906 року в Канорі, провінція Саскачеван, у Канаді, в родині поселенців-трудівників із України. Батьки навчили дівчинку української мови і молитви, любови до рідних традицій і звичаїв. Закінчивши відповідну педагогічну освіту і працюючи вчителькою, Тетяна Шевчук Бишон особливо зацікавилася поезією, а згодом і філософією. Перші вірші українською мовою почала писати в 1923 р. в Канаді. Незабаром почала виступати і в канадській літературі, під псевдонімом Таня Кройтор Бишон, знаходячи позитивні відгуки літературознавців і читачів.

Вийшовши на пенсію, письменниця не залишала літературної праці та поглиблювала свої знання з ділянки релігійної філософії. Тепер живе у місті Спокен, у стейті Вашінґтон. З початком 1977 року стала членом Асоціяції Діячів Української Культури, АДУК.

Дотепер вийшли такі книжки Тетяни Шевчук Бишон, англійською і українською мовами (крім багатьох статтей і перекладів, у тому й в "Українському Тижневику" УН-Союзу):

"A record of the Spirit" — 1959,
"Born of the Spirit" — 1967,
"An Overture to Future Days"

— 1964 року, двомовна, одночасно англійською й українською мовами, а також українською: "Пробудження духа", 1961 р. (релігійно-філософський есей) та книжка-репортаж "На прощу до Києва", 1967 р., у якій українка, яка доти ніколи не бачила України, розповідає про радісні зустрічі з людьми та прикрі переживання в УССР — "на нашій не своїй землі".

Публікуємо кілька поезій Тетяни Шевчук Бишоп з різних років її творчої праці та уривок із спогадів з подорожі в Україну — із книжки "На прощу до Києва", 1967, стор. 51-57. **(В. Г.).**

"НА ПРОЩУ ДО КИЄВА"

(Уривок із книжки, що вийшла 1967 р. у Вінніпеґу)

Я дивилася крізь вікно на зелений чарівний виднокруг і питала себе гірко:

— Чий тепер Київ? Чий Дніпро? Чий Шевченко? Як сміють вони собі навіть його присвоювати?

Адже Шевченко писав:

"Кохайтеся, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люди,
Роблять лихо з вами..."

Сумна, сумна, була моя перша прогулька на Дніпрі.

Увечорі я знову питала Ларису, чи була вістка з Москви відносно мого дальшого побуту в Києві. Вістки не було. Одначе Лариса радила не тратити надії. Дозвіл остатися тут міг прийти колинебудь аж до останньої хвилини перед від'їздом на летовище. На всякий випадок мені треба було готуватися до від'їзду враз з іншими туристами.

Отож наступного дня раненько, спакувавши свої валізки, я вийшла з гостиниці "Москва" і проходжувалася на одній з терас перед цим і ґіґантним будинком. Тут по обох боках довжелезних сходів був наче парк: росли кущі, квіти трава, котру хтось недавно скосив. Де-не-де стояли лавки для відпочинку прохожих. Здавалося, мені доведеться прощатися з Києвом, з Хрещатиком — а мені так хотілося ще хоч трошки тут побути.

Моя коротка візита кінчалася на сумній ноті. Бо що ж осягнула я до цього часу? З українськими письменниками я не стрінулася. Взорів для вишивок не могла дістати. Співу соловейка, котрого я ніколи не чула і бажала почути цілою душею — не було чути ніде. І хоч я згадувала про це інтуристкам, то вони були зайняті групами туристів і не мали ніякого заінтересування. Наче дивно було їм, що я такими дрібницями інтересуюся. Навіть ота чарівна весна на Україні — про котру я читала не лише в українській, але й чужих мовах — не виявляла чомусь свого чару. Дні холодні, похмурі. І навіть в тій хвилині віяв зимний вітер з-над Дніпра. А сонце то виходило,

то знов ховалося за хмарами. Мені осталася тільки одна малесенька надія ще чогось довідатися, щось осягнути в розмові з моїм молодим новознайомим, але безіменним киянином, що мав мене тут стрінути.

В торбині я мала декілька дрібних дарунків... але це були жіночі речі, бо для мужчин я не привезла нічого, крім декількох "бал пойнт" пер. Але ті вже давно були роздані підприємчивим школярам, що дуже чемно, але вперто перегороджували дорогу стрічному туристові і пришпиливши йому якусь совєтську шпильку просили (доволі доброю англійською мовою) "чювінґ ґам", або "бал пойнт пен". Я хотіла оставити щось на пам'ятку моєму новознайомому, але що? хіба може одну з моїх книжок, а жіночі речі може придадуться комусь з його родини або друзів...

Точно в означений час мій новознайомий появився на Хрещатику і вільним, неспішним ходом почав наближатися до лавки, де я на нього чекала. Ми поздоровилися. Він, сівши оддалік на тій самій лавці, радив мені поводитися так, наче б це була випадкова стріча. Радив не виявляти ніякого ентузіязму ні зворушення в розмові.

— Я не маю багато часу, — кажу і всуваю йому принесені дарунки. — Я роблю старання остатися довше в Києві, але дозволу ще нема і, як не буде, то я від'їду до Москви скоро по сніданню. Скажіть мені, що я маю переказати нашим землякам в Канаді й Америці від вас на Україні?

— Скажіть їм, — каже мій новознайомий і розглядається обережно, — що ми покладаємо на них велику надію.. Що коли б не вони, то нас би тут вже не було.

— Як же так?

— Нагінка на українців тепер страшна... гірше ніж було за царя. Українці на еміґрації стають в нашій обороні, домагаються справедливости, — а це нам дуже помагає, бо теперішній уряд, хочне-хоч мусить зі світовою опінією числитися. Совєтському урядові йдеться про те, щоб світ про них добре думав і кожне слово про правдиву ситуацію тут на Україні — особливо в чужомовній пресі — робить їм прикрість, і вони примушені давати нам полегшу. Тож скажіть їм, землякам, щоб вони домагалися рівних прав для нас і для поневолених інших народів Совєтського Союзу. Освідомлюйте світ про дійсну ситуацію, яка тут існує щодо шкіл: українською мовою нічого ніде не викладається, крім може, 10-15% народніх шкіл; української історії не навчають ніде; урядова преса, всякі урядові

Тетяна Кройтор, поетеса, авторка спогадів.

повідомлення, кінотеатр, радіо — все це тільки по-російськи. Хоча написи на будинках є ще українські, то всередині всюди панує російська мова. Або візьмімо український парлямент: у ньому нічого не вирішують, він тільки на те, щоб виконувати накази з Москви. Пишіть про це в чужомовній пресі, але не з огірченням, не лайкою, але спокійно-дипломатично, бо в той спосіб ви будете витворювати прихильність до нас серед інших народів світу. Нам цього тепер дуже потрібно. Наш одинокий зв'язок з рештою світу — то радіопередачі, котрі час від часу до нас доходять. Люди слухають з великим захопленням — щоби воно не було: промови, концерти, чи богослуження тощо. Ці радіопередачі підбадьорюють, підтримують нас на дусі.

— А листів тут не дістаєте від нас? — питаю.

— Листи до нас доходять, але можуть бути цензуровані. Можуть спричинити підозріння-переслідування. Краще слати листівки, бо хоч словами не можна в них багато сказати, зате вони можуть робити дуже корисну роботу. Особливо фотознимки різних культурних здобутків українських на еміґрації. Наприклад, різні пам'ятники, музеї, школи тощо. Це також робить прикрість Москві. Це примушує її робити щось в тім напрямі і тут. Перекажіть їм — продовжує мій новознайомий, — що помимо всього — культурна робота тут іде вперед.

— А політична? — питаю.

Він вдає, що не чув мене і повторає: — Помимо всього, культурна праця тут іде вперед.

— Тепер скажіть мені: що там нового в Канаді. Як там живеться нашим землякам? — (Він не знав, чи я з Канади чи США).

— Матеріяльно живеться дуже добре, — кажу я. — Культурно також ми йдемо вперед. В Канаді вже тепер навчають української мови в середніх школах і навіть університетах. Будуємо пам'ятники. Наприклад, пам'ятник Тарасові Шевченкові в Вінніпеґу. Невдовзі буде він і в Вашінґтоні. Але на політичному й релігійному полі нема у нас згоди. Ми розділені, розсварені. Не можемо погодитися — якою саме має бути Україна... — звіряюсь я йому сумовито.

— Ой то шкода! — каже він. — Це ні вам, ні нам непотрібне. Справа, якою має бути Україна, вирішить життя наше тут, а не на еміґрації. Перекажіть їм, щоб вони розвивали себе якмога в кожній галузі культурного життя... Виробляйте, творіть добру опінію світу про Україну й українців. Робіть це гуртом і кожний зосібна при кожній нагоді, на кожному кроці. Це для вас буде велика заслуга, а для нас — поміч і полегша.

Мені вже пора відходити. Я встаю і сердечно стискаю йому руку, Дякую йому від щирого серця за все. Даю йому свою адресу і прошу, щоб написав колись до нас. Він каже, що може напише, але не під своїм правдивим ім'ям, але ім'ям одного старенького чоловіка, котрому переслідування вже не страшні. Я прошу його потелефонувати до моєї кімнати в гостинниці десь так близько другої години по обіді. Як не буде відповіді, то це буде означати, що дозволу з Москви не було і що я мусіла виїхати з Києва. В іншому разі ми ще зустрінемося.

Вернувшися до гостинниці, я бачила, що мої валізки вже були внизу разом з іншими. Але це не пригноблювало мене. Я знов почувалася так, наче б я діткнулася живого електричного струму... Коректа, живого струму українського народного життя. Це підбадьорювало, стимулювало мене. Не було найменшого сумніву, що цей киянин це перше кільце в тому ланцюгові, що (так, як обіцяв мені таємний духовий достойник) буде допомагати мені у виконанні мого припорученння. В душі панував тихий творчий спокій; без уваги на те, чи прийде дозвіл для мене остатися ще кілька днів у Києві, чи не прийде.

Заходжу до їдальні і сідаю при столі. В СССР не можна ніде купити навіть горнятка кави перед 8:30 рано, бо всі кіоски, ресторани, кав'ярні ще закриті. Сидячи на холоді, я не тільки змерзла, але й зголодніла.

До мене підходить Лариса — я бачу по виразі її лиця, що вона має добру вістку для мене. Так воно і є. З Москви прийшов нарешті дозвіл побути до кінця тижня в Києві. Вона радить відіслати свої валізки до кімнати, щоб їх через помилку не повезли до летовища.

Я замикаю на мить очі і дякую Всевишньому за Його поміч. Я певна, що Його воля твориться і тут, у Совєтах, хоч Його існування совєтська влада заперечує. Опісля оголошую цю радісну вістку (що прийшов дозвіл з Москви) іншим туристам. Та вони не тільки не тішаться, навпаки — тривожаться: — Чи маю я кого в Києві? — питають.

— Ні, не маю — кажу я.

— І не страшно вам тут самій оставатися?..

Вони пригадують мені різні випадки в Совєтах, коли людей арештували й ув'язнювали без ніякої дійсної причини, тільки під претекстом шпигунства тощо.

— Сподівайтеся мене в Москві в суботу! — кажу я. — Як не буде мене там, то вдайтеся негайно до американського консуля в Москві. Це зробить, у всякому разі, наш провідник лікар, але не зашкодить ще й іншим внести скаргу, коли б так, не дай Господи, я десь пропала.

Туристи обіцяють зробити все можливе. Вони гуртом підуть до американського консуля, — кажуть вони напівжартом, напівсерйозно. Сестра обіцяє зателефонувати моєму чоловікові в Америці...

Тетяна Шевчук

САМОТИНА

Душа моя спокою прагне,
Любови, сонця, теплоти.
Та дні мої минають марно...
Який же зимний, світе, ти!

Ти погляд мій, повний благання,
Із злобним усміхом стрічав,
Ти кпив із людського страждання
Й все глибші рани завдавав.

І не спокій — шалені бурі
В житті назустріч слав мені.
Без сонця, всі сумні, понурі,
Ідуть у вічність мої дні.

Де ж ви, мої подруги вірні?
Де мої любії друзі?
Невже ж ввесь вік пройде безслідно,
На самотині і в тузі?

Ґорлиц, Канада, 1929

СВЯТ-ВЕЧІР

Як прийде Свят-Вечір,
зоря зазориться
і в сніжну кирею
земля прибереться,
Як дерева вдягнуть
срібно-білі шати,
щоб в тиші святочній
чогось вижидати —
так мені здавалось
(і досі здається),
що драма небесна
знов відіграється.

Природа завмерла,
не дише, чекає,
бо ось, чудо-диво
знов статися має:
Відкриються в небі
невидимі двері —
з'являться ангели
кругом в атмосфері
і спів залунає
на горі і долі,
що Бог народився
в убогій стодолі!

І спів цей почують
в святочній тиші
любимці природи,
без злоби в душі!
Опісля, за проводом
зірки — Ідеї,
поклоняються Йому
царі і плебеї...

Мені так здавалось
(і досі здається),
як в тихій молитві
душа покориться,
і в тиші святого
натхнення жде —
для неї
Ідея
мов зоря зійде,
І вкаже їй світлу
і певну дорогу,
де дар свій принести
Єдиному Богу.

1970 р.

Альманах УНР. 1978

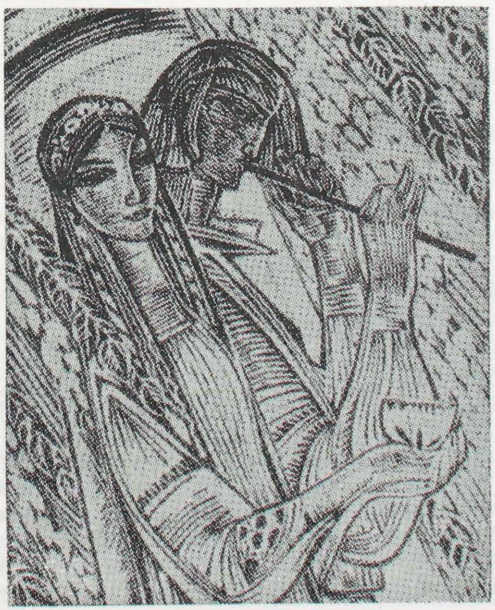

ХОЧУ ЖИТИ!

Хочу жити й відчувати,
Хоч би тільки біль самий.
Краще це, ніж мертво спати,
Краще це, ніж стан німий.

Хочу жити й відчувати,
Хоч би й докори самі.
Хочу жити і співати, —
Хоч пісні мої сумні.

Хочу, щоб душа і серце,
Наче струни скрипкові,
Все тендітно відзивались
На вражіння життєві.

А як пройду кожну кризу
У життєвому огні,
Досвід цей принадобиться
Іншим — а може й мені.

Борджис, Канада, 1930

* * *

ОЛ. КУЛЕНКО

ХРЕСТИ З КОЛЮЧИМ ДРОТОМ

Із усіх українців, шукачів покращання власної долі у зморських краях на початку цього століття, мабуть найгірші обставини спіткали емігрантів до Південної Америки. Запроторені у непривітливі джунґлі, залишені без будь-якої опіки, вони опинились перед лицем несподівано важких умов і тропічних недуг, що десяткували безпомічних емігрантів із Західньої України.

Символічними свідками їхньої недолі залишились голі могилки із червоної землі та обвітрені дерев'яні хрести із надітими вінками з колючого дроту. Трагедія їхня посилюється сучасними умовами неймовірних злиднів, у яких живуть їхні нащадки 3-го і 4-го покоління по селах- "колоніях" Бразилії та Арґентини.

Характерні латинській Америці суспільно-політичні й економічні вади не сприяли розвиткові господарства й поліпшення умов місцевого населення і зокрема хліборобів, якими була більшість емігрантів того періоду. Саме усвідомлення факту, що серед приблизно двохсот тисяч тисяч людей українського походження в Бразилії виходить лише один слабенький тижневик отців-василіян, промовляє про стан українського життя в тій країні.

У наслідок тривалих і суворо-дискримінуючих військових диктатур з офіційною української мови навіть у церквах і на вулиці були підрізані й без того слабі основи громадської самоорганізації та взаємної допомоги. В умовах сучасної відносної демократії важко відродитися спектрові суспільного життя через відсутність відповідних кадрів та важку економічну стаґнацію. Середній місячний заробіток дорівнює тут 50-60 американським долярам, тоді як ціни мало чим різняться від північноамериканських. Особливим економічним бичем стала неймовірна інфляція грошей.

Силою обставин внутрішньоукраїнське життя стало монополією отців-василіян, що не знаходить порівняння в інших країнах поселення українців. Як і кожна влада, так і ця цупко тримається своїх позицій та бореться за їх утримання. У підході до потреб і проблем місцевих українців цього явища не можна іґнорувати.

Подвійно дискримінованими й забутими у тих суворих умовах перебувають громади та села-"колонії" православних українців. Постали вони із греко-католиків у наслідок спротиву латинізуючим римо-католицьким властям, що не хотіли зрозуміти відмінностей східнього обряду включно із заборонами обслуги одруженим священикам. При православних громадах одночасно творились відділи Хліборобсько-Освітнього Союзу, багатонадійні почини якого перервала військова диктатура. Проте й сьогодні ця установа залишається стовпом загальногромад ського життя. На жаль, його пресовий орган Хлібороб не в стані перебороти матеряльної скрути.

Завдяки інвідуальними зусиллям, лише останніми роками пожвавішали зв'язки і заходи допомоги колоніям православних українців. Перед ведуть добрі самарянки окремих громад та Об'єднання Сестрицтва США й Канади, надсилаючи різноманітну допомогу, яка великою мірою залишається символічною. Як і допомога ЗУАДКу, це лише перші кроки у важливому проєкті, який вимагає поважного підходу і засобів.

Вівідини й описи спостереженого заступницею голови сестрицтв США п. Іванни Старощак із Пітсбурґа та **п. Романишин з Торонто проламали лід незрозумілої** байдужости до життя Української Православної Церкви у Південній Америці й неймовірностей важких обставин життя її вірних на відалених гірських колоніях.

Ось картина із перших відвідин колонії Палмітал штату Парана, що її описувала Іванна Старощак в нашій пресі минулого року:

...,,Сонечко звіщало гарну погоду, хоч надворі було зимно. В деяких місцях квасоля померзла. Люди почали сходитись. Я зауважила, що в них не було взуття. Чоловіки та жінки мали гумові "лапті". Те саме було і в других громадах. У громаді дві церкви: одна завалилась, а друга недобудована. Стоять заледве стіни і на її викінчення немає фінансів, хоч вона маленька розміром.

Назва парафії — св. Архистртига Михаїла. Її голова нас гарно привітав і просив вислати їм стрічку з награною св. Літургією. Священик відвідує їх п'ять разів на рік і вони бажали б сходитись щонеділі послухати Богослужбу. Стара завалена церква має сумну історію: 60 років тому, як їхні батьки поселились в Бразилії та заснували колонію, виявилось, що через посухи та постійні неврожаї вони засуджені на смерть. Розібравши свою церковцю вони виру-

шили у пошуки кращого місця. Одні їхали, другі йшли, і так на зміну. Доріг не було, пробивалися крізь джунглі та гори. Від отруйних змій люди вмирали протягом 3-х годин. До того докучали великі комахи, від чого пухло тіло. Дітей охороняли галуззям і листям. Людей, що вмирали, ховали на місці. Забракло їм харчів і довелось їсти коріння. В цій мандрівці втратили п'ятеро дітей і 45 дорослих. Подорож тривала 30 днів і ось тут осіли колонією. Мала церковця служила їм до минулого року, коли вона завалилась од старости...".

Повернувшись із повторних відвідань Бразилії під кінець минулого року, Іванна Старощак розповідає про зміни настроїв і вигляду місцевих людей у наслідок допомоги пакунками та грішми, що "додає селянам надії та заохоти". Церква в Палмітал вже добудована завдяки одержаній помочі. "Коли ми увійшли на залю, — розповідає вона, — на сцені зустрів нас напис: "Вітають вас діти української школи". На сцені 38 дітей. Співали українські пісні й коляди, бо наближалося Різдво Христове".

Новостворене Об'єднання Православних Сестрицтв розвозить допомогу по найбільших поселених українців у віддалених горах. Зорганізовано нові школи, на недавні свята обдаровано 500 бідних дітей. Всесторонню допомогу приносять своїм вірним самовіддані священики, обслуговуючи по декілька віддалених громад. Про їхню вийняткову самопосвяту (та умови життя і праці) свідчить місячна "винагорода", що дорівнює 30-40 американських долярів...

У списку зібраних пожертв сумою десяти тисяч долярів, що їх завезла недавно Іванна Старощак, стоїть багатомовна пожертва **на закуп корови для бідної родини.** Із миру по нитці... голодним дітям — молоко!

Від секретаря консисторії УПЦеркви в Південній Америці п. Степана Плахтина довідуємось про створення господарських кооперативів в окремих колоніях із наголосом на самодопомогу і незалежність. Проблема, одначе, в початковому капіталі. Прочитавши про це в Українських вістях, п. Анна Гувер надіслала 500 долярів, що створило "залізний фонд" для двох бідних колоній. На купно саженців чайного дерева вона окремо прислала 300 долярів. Степан Плахтин пише про великі можливості в піднесенні рівня життя зубожілих колоній українців при заходах місцевої самоініціативи і підтримки ззовні.

ВІСТІ З ЛОНДОНУ, ОНТАРІО

Відділ ім. Кн. Ольги відбув свої місячні збори 1-го листопада — останні збори перед Річними зборами.

5-го листопада успішно пройшов "Осінній базар", до якого попрацювали багато членки з головою Вірою Яремченко і прихильниці, які не відмовлялися від праці. Кілька тижнів кипіла праця в церковній кухні: ліпили вареники, крутили голубці, смажили, пекли різні тістечка, здобні калачі, пиріжки та інше.

8-го листопада чисельно зійшлися членки і прихильниці щоб, ніби за закінчення річної праці, приємно провести вечір. Добродійка Надія Метулинська, день перед тим, демонструвала спосіб печення "наполеона" і фруктового пирога з ягодами, тому то на столі красувалися два "наполеони" і фруктовий пиріг. Грали у різні розвагові забави. Нагороди — виграші приготувала пані добродійка що, за її словами, гачкувала ті нагороди до 2 год. ранку. Художнє читання гуморесок М. Понеділка і Шпильки припало Вірі Новицькій і вона досить добре вив'язалася з цього завдання.

Коли прийшов час смакувати "наполеоном "голова відділу попрохала о. прот. Віталія Метулинського перевести Молитву. Підняли чарки з шампанським і проспівали Многоліття" пані М. Пилипенко, яка відзначала свій день народження. За чашкою кофе і тортом довго лунами жарти і сміх. Не забули присутні і за наш журнал — на пресовий фонд "Променя" зібрали $44.00.

Н. Кузьменко.

Гей, піду я в ті зелені гори,
де смереки гомонять високі,
понесу я жалі одинокі
та й пущу їх у гірські простори.
Кину свої жалі
на зелені галі,
пущу бором свою тугу,
чи не знайде другу..

Леся Українка
Кімполунг, 19/VI 1901

ПОЗ'ЇЗДОВІ ДУМКИ

Час не стоїть на місці, він йде все вперед, мається враження що він втікає заскоро. Ось вже кінець одного року і початок другого, час зробити підсумки праці, переглянути що зроблено, а що треба було б зробити.

Провінційний з'їзд вже за нами... Зустрілись делеґати, майже ті самі люди, що і минулого з'їзду, вислухали промов, ствердили що існують подібні проблеми, винесли резолюції... Який вислід? Ті самі люди беруться далі до тої самої праці. Чи не виглядає це на зачароване колесо?

Візьмім до уваги одну з головніших проблем, це брак молодих сил до праці. Приєднання молодого членства виглядає на нашу найбільшу проблему сьогодні. Чому ? Чи немає молодих людей зовсім ? Де наші діти ? Чи цікавляться вони нашими організаціями ? Чи хочуть продовжувати працю своїх батьків, це здається є найбільш вразливе питання, яке ми нерадо порушуємо. На жаль ми мусимо над цим застановлятись і пробувати знайти розв'язку, бо наші організації потребують нових молодших сил.

Не поможе нам, коли будемо тільки, як той лікар стверджувати що: "пацієнт є хворий" і йому потрібно лікуватись, ми мусимо знайти лік, який би поміг нам лікувати нашу сучасну хворобу. Треба шукати способів, треба щоб окремі комітети вишукували молодих надійних людей, нав'язували різні товариські зв'язки, робили імпрези, які цікавлять молодих людей і в той спосіб пробували притягати їх до праці.Організаційна праця мусить бути цікава, інакше вона буде тільки тяжким обов'язком і тягарем від якого молоде покоління втікає...

Наш Ювілейний Рік доходить вже до кінця, святкували ми всі разом, а також ще кожна громада окремо, святкувань було багато, різних.

Тепер ми вступаємо вже в друге тисячоліття нашого християнства...

Ми мали великі пляни, пізнати свою церкву, свою віру ближче. Дещо із заплянованої програми було виконано. Подібні доповіді, панелі заплянувала також Колеґія Св. Андрея і вони відбулися недавно. Для тих, хто цікавився розвитком нашої церкви, була нагода послухати ці доповіді і багато навчатись.

Маймо надію, що ці всі наші святкування в Ювілейному Році, збудили і заохотили молодше покоління до активної участи в нашій церкві, організаціях і в українському середовищі взагалі. Пригадаймо собі нашу народню приказку: "Куй залізо поки гаряче" та використаймо це для добра церкви і українського народу.

Галина Коваль
(культ. осв. реф.)

Стежка до молоді

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Хвальна Редакціє —

В розгарі нашої щоденної громадської праці, не дає спокою найважливіша проблема — зберігання Рідної Мови.

Мені подобалась дуже добра стаття Уляни Пелех, що була у "Промені", минулого грудня 1987 ч. 12, "Про душу в пісні та про пісню в душі". Я переконана, що українська пісня має велику силу, що може допомогти батькам, учителям, організаціям, Рідним і Недільним школам, — розбудити, скріпити, поширити знання нашої мови і культури. Піснею можна заохотити нашу молодь краще пізнати свою чудову спадщину. Чомусь у наших школах пісня майже занедбана.

Я зацікавила моїх внучок, щоб у цей рік Тисячоріччя вони зробили постанову вивчити 100 пісень. Так само як другі, наші діти, всі різними пробами заняті по школі, і тяжко їх "притягнути" до послідовної програми. Але при кожній нагоді, чи в авті, чи при вечері, ми співаємо хоч дві, три пісні. Сьогодні мої внуки вже вміють понад 100 пісень і радіють що постанову виконали, і зберігають список і пісні у своїм альбомі. Кожна пісня їх зблизила до України. При кожній нагоді будемо продовжувати "співанки" і запишемо на тасьму для родинних архівів.

Дорога пані Когуська! Якщо Ви погодитесь — маю пропозицію, щоб у журналі "Промінь", щомісяця поміщувати по дві, три пісні з нотами під назвою: "Пісня рятує нашу мову і культуру." Може це заохотить наших членів більше співати і передавати пісні дітям. Признаю, що у крамницях можна набути співаники, але одним все "шкода давати той доляр на пісню", а іншим до крамниці не легко добитись, а замовити ще трудніше. Я готова в цім послужити.

Учора була на прес. конференції в справі СКВУ. і репрезентувала "Промінь". Завтра йду послухати "Другій Вінок". Відтак приготовляю

Вечір про Буковину в Інституті. Тоді їдемо на З'їзд до Ст. Кетеренс, і зараз на другий день до Монтреалу на Листопадове Свято, де чоловік дасть доповідь. Посилаю Вам промову молодої Дарки Олійник, про будучність Інституту Св. Володимира. Цікаві думки молодої ґенерації. Це було виголошено на банкеті з нагоди 25-ліття Інституту, 15-го жовтня ц. р.

Галя Мельник-Марко

* * *

Від редакції

Не можна не повітати такої чудової думки і таких плянів у навчанні української мови через пісню. Радо будемо поміщувати надіслані ноти, лише одно — їх треба звужувати для ширини сторінки, без шкоди для друку слів. Попробуємо, чекатимемо дальших вісток.

Друге, що нас в редакції цікавить — щоб ми могли отримувати більше подібних листів від учительок рідних шкіл і виховниць а також і молодих матерів, які успіхи вони мають у вивчанні і навчанні дітей рідної мови дома чи в школі, чи в організації, чи які перешкоди мають у своїх плянах.

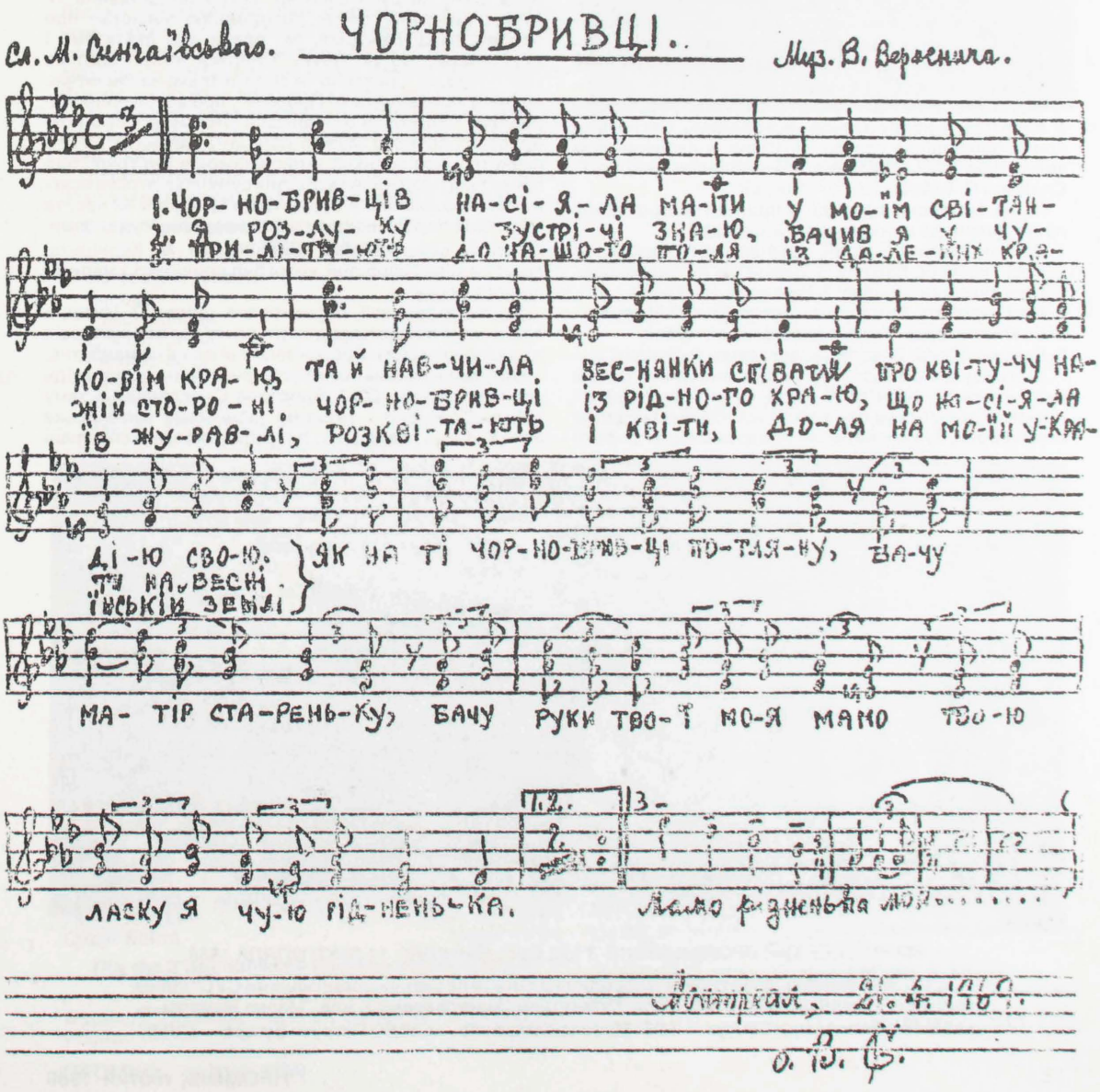

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА МАНІТОБУ

Провінційний З'їзд СУС Манітоба відбувся 11-13 листопада 1988 р. у Вінніпезі. Гасло з'їзду було „Обновімо і зміцнімо українське громадське життя".

З'їзд розпочався панахидою за поляглих у бою, відправленою настоятелем Катедри Пресв. Тройці Протопресв. С. Кіцюком.

З'їзд офіційно відкрив голова з'їздового комітету, Григорій Кукса, провінційний голова ТУС на Манітобу. Після формального відкриття і входу з прапорами приступлено до привітів різних управ і установ.

Чергова точка, яка завершила сесію дискусією була панеля „Комунікація і координація праці між складовими організаціями СУС", котрою керував адвокат Марко Міненко; а панелістами були: від ТУС — Володимир Сенчук, від СУК — Павліна Іґнаш а від СУМК — Петруся Буґера.

В суботу зрання відбулись окремі сесії. СУК засідав в авдиторії Собору Пресв. Богородиці. Сесію відкрила провінційна голова, П. Іґнаш, а керівництвом зайнялась добр. А. Міненко, а секретарювали добр. Г. Слюзар і С. Білич.

Після вибрання президії і прийняття протоколу приступлено до привітів делеґаток відділів:

1. Доньки України, Роблин — делеґатка А. Горбай,
2. Лесі Українки, Давфин — делеґатка М. Андрейчук,
3. Лесі Українки, Вінніпеґ — делеґатка А. Міщук,
4. Лесі Українки, Транскона — делеґатка О. Шепит,
5. О. Кобилянської, Роза — делеґатка М. Чубей,
6. Княгині Ольги, Вінніпеґ — делеґатка Р. Байдак.

З огляду на те що 1988 р. був виборчим роком Екзекутиви то звіти діяльности були надруковані і передані делеґаткам при реєстрації. Одинокий звіт, а саме голови, був прочитаний; представляючи широко розгорнену діяльність організаційної праці. Членка контрольної комісії, Марія Назаревич, заявила що фінансову книжку знайдено в порядку і внесла вступ довіря Екзектуві. З'їзд одобрив звіти цілости.

Голова номінаційної комісії, Ольга Ковальчук, представила новий склад Екзекутиви на 1989 і 1990 рр. Доповнено склад внеском Марії Зайцев як референтки "Променя". Склад прийнято.

Філія Музею представила свої звітування як і склад директорів які входять на 1989 р.; котрих прийнято.

На заклик добр. М. Керніцької на організаційні і стипендійні фонди, відділи і членство щедро відгукнулись.

Після ранішної перерви забрала слово крайова голова СУК, Катруся Шолтер, котру представила П. Іґнаш. Шановна голова повідомляла членство про напрям праці Централі, як: праця над статутами і довідником, що до друку 10-літної історії відділів (1977-1986 рр.), питання чи видати альманахом чи час від часу поміщувати в "Промені", про збільшення передплат і здобуття фондів для "Променя", про розбудову головного Музею Канади і вписання в його членство, про великий запис книжок в Централі, про проєкт нагородження молодих сумківців за різні осягнення, про вислання буджету до Централі на час, та інше. Опісля розвинулась довга дискусія з питаннями.

Голова резолюційної комісії, добр. М. Керніцька, представила резолюції, котрі були прийняті з малими заввагами.

До закриття сесії, перевибрана голова П. Іґнаш, в своїм слові дякувала за довір'я до неї та закликала всіх до активної участи в організаційній праці на майбутнє.

Пообідна спільна сесія була присвячена на доповідь крайової голови СУС, Ярослава Скрипника на тему гасла „Обновімо і зміцнімо українське громадське життя". Гість говори про потреби стислішої співпраці

МАНІТОБСЬКИЙ ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СУС, ВІННІПЕҐ, 11 ЛИСТОПАДА 1988

Учасники панелю "Комунікація й координація між складовини організаціями СУС" (зліва направо): Павліна Іґнаш голова Пров. Екзекутива Союзу Українок, адв., Марко Міненко — Керівник; Володимир Сенчук — ТУС; Микола Тетеренко — СУМК; Петруся Буґера — СУМК.

між складовими організаціями, які між УПЦерквою в Канаді; засягаюче і організації КУК і СКВУ. Змістовна доповідь викликала жваву дискусію.

Вечірна сесія була призначена розваговій програмі. Головна точка була висвітлення фільму Павлом Міненком „Українське весілля", котру видав Давфин.

Закриття З'їзду відбулось в неділю в приміщенні Катедри Пресв. Тройці після Св. Літургії і святочного обіду. Головна точка була доповідь Ярослави Русин на тему „Хто ми є і чиї ми діти". Її слова заставляли присутніх глибоко застановлятись над своїм походженням. Вона закликала виучуватись рідної мови як і дорожити спадщиною предків наших, зберігючи їхні цінні вартости. Доповідачку преставила Соня Бейзик.

Стипендійна референтка при Екзекутиві СУК, Галя Ласько, представила двох стипендіянтів Теольогічного факультету при Коєґії Св. Андрея, що одержали нагороди за найкращий попис в українській мові, а саме: за рік 1987 — Богдан Кузик, а за рік 1988 — Петро Ямнюк, защо вони висловили вдячність Екзекутиві.

На чергову голову СУС на Манітобу на 1989 р. вибрано Павлину Іґнаш, голову провінційної Екзекутиви СУК.

Після прочитання резолюції і ново обраних управ, З'їзд закрито молитвою і „Ще не вмерла Україна".

Склад Провінційної Екзекутиви СУК на Манітобу на 1989 і 1990 рр.

Уступаюча голова	Соня Бейзик
Голова	Павліна Іґнаш
1 заст. голови	Даруся Гишка
2. заст. голови	добр. Марія Керніцька
Рекорд. секр.	Єлисавета Білич
Касєрка	Галя Ґеддовс
Кореспо. секр. (укр. мови)	добр. Галина Слюзар
Кореспо. секр. (англ. мови)	Ольга Ковальчук

Контрольна комісія

Від відділу Л. Українки, Вінніпеґ — Катерина Будзінська,
Від відділу Княгині Ольги — Розалія Байдак,
Від відділу Л. Українки, Транскона — Марія Назаревич

Референтки

СУМК	Савеля Кусмайдер
Культ-Освітня	Галина Коваль
Стипендійна	добр. Юстина Лучак
Української школи	Галя Майба
Промінь	Марія Зайцев
Провінційна Жіноча Рада	Савеля Юзвишин
Архіву	1. Домка Терновецька
	2. Домка Крестанович
Філії Музею	Ангелина Павлик
Члени	1. Марія Юрків
	2. Ярослава Русин
	3. Галя Ґерриті
	4. добр. Галина Тетеренко
	5. Раїса Мороз

Окружні Представниці

Округ Овкбурн	Ґеня Матієшин
Оркуг Давфин	Розалія Грицай
Округ Вайта	Марія Чубей

Під час З'їзду зложили на організаційний фонд

По $75.00

Відділ Л. Українки, Вінніпеґ, Відділ Доньки України, Роблин

КОМІТЕТ ЮВІЛЕЙНОЇ ТАБЛИЦІ

(Зліва направо): Марія Юркова, Павліна Іґнаш, Катерина Будзінська

По $50.00

Відділ Ольги Кобилянської, Роза

По $40.00

панна Марія Марко

По $35.00

Відділ Л. Українки, Транскона

По $30.00

Відділ Л. Українки, Давфин

По $25.00

Відділ Княгині Ольги, Марія Чубей, Роза.

По $20.00

Ольга Ковальчук, Соня Бейзик, Зеновія Крипякевич, Марія Лупачов з Транскони.

По $15.00

Марія Назаревич з Транскони

По $10.00

П. Іґнаш, Т. Гаврисишин, О. Николаєшин, Р. Кондра, О. Шепит з Транскони, О. Буґера, М. Симчич, А. Горбай з Роблин, Д, Крестанович, А. Міщук, А. Павлик, Г. Ґеддовс.

По $5.00

Я. Карпяк, Є. Білич, добр. М. Керніцка, добр. Г. Слюзар, добр. А. Міненко, М. Юрків, М. Андрейчук з Давфину

По $4.00

Г. Бабій

Підчас З'їзду зложили на стипендійний фонд

По $75.00: відділ Доньки України, Роблин.
По $35.00: відділ Л. Українки, Транскона.
По $25.00: відділ ім. св. Ольги, Толстой; відділ Княгині Ольги, відділ Л. Українки, Вінніпеґ.
По $10.00: П. Іґнаш, О. Николаєшин, А. Міщук.
По $5.00: добр. А. Міненко і М. Назаревич з Транскони.

Є. Білич *— секр. З'їзду*

НАШИМ ДІТЯМ

В лютім місяці вродилась
Україну збагатила;
Пісню лісу заспівала —
Божий л ю д причарувала?!

———————

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Літо краснеє минуло,
Сніг лежить на полі;
Діти з хати виглядають
В вікна... шкода волі!

Сніг з морозом поморозив
Всі на полі квіти...
Десь зима та не скінчиться!
Нарікають діти.

Ждіте, ждіте, любі діти!
Літо знов прилине,
Прийде мила годинонька,
Як зима та згине;

І заквітне наше поле
І зазеленіє. —
Знов його весна прекрасна
Квіточками вкриє.

———————

ВАСИЛЬ СУХОМЛИМСЬКИЙ

ЯК ХЛОПЦІ МЕД З'ЇЛИ

Мати послала семирічних синів-близнят Олега й Романа до дідуся. Дідусь живе в сусідньому селі.

Зраділи Олег й Роман: давно вони не були в дідуся. У нього в саду смачні яблука.

"Ото вже поласуємо", — думають хлопці.

Принесли хлопці дідусеві нову вишиту сорочку, яку мати передала. Подякував дідусь і каже:

— Йдіть, діти, до саду, яблука їжте.

Побігли Олег й Роман до саду. Яблук багато, всі смачні. Вилізуть хлопці на одну яблуню, зірвуть кілька яблук, з'їздять, а на другій яблуні ще смачніші, так і ваблять хлопців.

Наїлись хлопці яблук, а дідусь поставив на столі тарілку з медом. З'їли Роман й Олег по ложці й не можуть більше їсти.

Зібралися хлопці йти додому. Дав дідусь баночку з медом, каже:

— Хай і мама покуштує меду.

Пішли хлопці. Дорога далека. Захотілося їсти. Сіли під вербою Роман і Олег, з'їли трохи меду.

Знову йдуть хлопці. Захотілося їсти ще дужче. Ще раз сіли поїли неначе й небагато, а меду залишилось тільки на денці.

Ще раз сіли хлопці, з'їли весь мед.

Підійшли вже аж до хати, сіли під явором та й думають:

"Що ж мама скаже?"

Вийшла мати з хати, дивиться — хлопці сидять і плачуть.

— Чому це плачете, хлопці? — здивувалась мати.

Розповіли хлопці, як мед з'їли,

Мама зраділа, сміється.

Хлопці здивувалися, питають у мами:

—Мамо, чому ви радієте?

—Тому, що ви плачете...

FOR OUR MILLENIUM CELEBRATIONS

"Iconography is much more than just an art; it is liturgical art. And icons are designated for use in worship."

The creation of an icon is a liturgical act which expresses religious inspiration, which at the same time is bound by ancient and strong tradition. The icon is different from other religious art. Any painting may contain religious attributes because of the subject matter or the artist's intention. This would include works by Raphael, Michelangelo and so on. These artists had free reign in painting religious works of art and were limited only by their own creativity, talent and imagination.

The iconographer must yield to ancient tradition. He must be very knowledgeable in Holy Scripture, tradition, religious ceremonies, rites and the church calendar. Iconography is a holy craft, and therefore the iconographer blesses all the required materials — the wood, paint and brushes —and he prepares himself spiritually and emotionally. He asks for God's help, fasts and prays, and only then, armed with a prayerful attitude and holy inspiration, does he begin to paint.

The icon has a spiritual power that evokes a change in the soul of the believer. In the Orthodox church, the icon has a specific spiritual function even though its form is bound by particular traditional theological and religious concepts.

The iconographer never signs his icon as all other artists do. His is an act of humility. In some monasteries, icons were painted by groups of monks, where one monk would paint only the eyes, a second monk would paint only the hair, a third only hands, a fourth — robes, thus eliminating artistic individuality.

Icons are the windows between the earthly and celestial worlds, on whose surfaces holy features are portrayed in two dimensions only. The golden background of icons and the golden nimbuses portray the heavenly aura which surrounds the saints.

In the home, icons should be displayed in a special corner of the living room. The icon is draped with an embroidered rushnyk (or ceremonial towel) and in front of it hangs a lamp with a burning wick. One does not hang an icon as one would an ordinary religious painting because the icon is blessed and consecrated,

> "and has the spiritual power to lift the worshipper to a higher consciousness and blesses him, freeing him from earthly cares, enabling him to envision his life in a different light... beyond the limitations of earth, time and space."

ICONOSTAS

1. First Tier

Royal Doors

There are three entrances in the iconostas. The Royal doors are in the centre and only the priest-celebrant may walk through them during the service. The Holy Gospel and Holy Gifts for the communion of the faithful are brought out through them.

In the centre of the Royal doors is the Annunciation icon which portrays the Archangel Gabriel announcing to the Virgin Mary of the coming of the Saviour.

In the four corners of the Royal doors are icons of the four evangelists: Matthew, Mark, Luke and John, and their particular symbols:

St. Matthew tried to show that Jesus of Nazareth was indeed the Messiah, as foretold by the prophets. He based his writings on the Old Testament and begins with the genealogy of Jesus Christ. His symbol is an **angel** in human form.

St. Mark begins his gospel with the narration about John the Baptist in the wilderness preparing the way for our Lord and calling the people to repent. His symbol is the **lion,** king of the wilderness.

St. Luke describes events in the gospel in much greater detail, introducing facts of which no other evangelist speaks. His symbol is the **ox,** because his gospel begins with the story of the

priest Zachary, who brought offerings to the temple.

St. John, always first among the apostles, witnessed the most important events of Christ's life. He is portrayed with the piercing eyes of a prophet gazing heavenward. His symbol is the **eagle,** which is noted for excellent vision.

To the right of the Royal doors is the icon of the Saviour, and to the left, the Mother of God. These icons cannot be substituted by any others, and are always done "full length".

* * *

DEACONS DOORS

On both sides of the Royal doors are the Deacons doors, which are used by the deacons during services. Icons portraying the Archangels Michael and Gabriel are on the Deacon doors.

Beside the left Deacon door is the icon of St. Nicholas, and the corresponding icon on the right side is that of St. Demetrius, the patron saint of our church.

II. Second Tier

The second tier of the iconostas portrays the twelve main holy days (Great Feasts) of the church year:

1) The Lord's Ascension
2) The Pentecost
3) Transfiguration
4) Assumption of Virgin Mary
5) Nativity of Virgin Mary
6) Elevation of the Cross
7) Presentation to the Temple
8) Nativity of the Saviour
9) Epiphany
10) Meeting the Lord in the Temple
11) Annunciation of the Virgin Mary
12) Entry into Jerusalem

In the centre of these, and immediately over the Royal doors, is the icon portraying the Last Supper.

III. Third Tier

Icons of the twelve apostles are portrayed on the third tier of the iconostas.

ST. DEMETRIUS

St. Demetrius the martyr was greatly venerated in Ukraine. Nestor the chronicler writes that when Prince Oleh's armies surrounded Constantinople and defeated the mighty Greeks, the frightened Greeks claimed it was **not** Prince Oleh who defeated them but rather that God had sent St. Demetrius against them.

Later, when Christianity spread throughout Ukraine, the princes, their armies and all the faithful put themselves under the guardianship of St. Demetrius and thereafter many churches were named after St. Demetrius.

We have mentioned the icon of St. Demetrius today because our own church was named after St. Demetrius.

Prepared/written by:
Halia L. Sluzar
October, 1987.

DR. SYLVIA O. FEDORUK APPOINTED LIEUTENANT—GOVERNOR OF SASKATCHEWAN

The Ukrainian Canadian Committee-National welcomes the appointment of Sylvia O. Fedoruk O.C., D.Sc., F.C.C.P.M. as Lieutenant-Governor for the Province of Saskatchewan.

Dr. Fedoruk, of Ukrainian descent, is currently Chancellor at the University of Saskatchewan, where she was the Governor General's gold medalist in 1949. She received a B.A. degree with high honours in physics in 1950, and a Master of Arts degree in 1951. In 1987, the University of Windsor conferred upon her a Doctor of Science degree.

Dr. Fedoruk has served as the Director of Physics Services, Saskatchewan Cancer Foundation and as a Professor of Oncology, College of Medicine, University of Saskatchewan. She has been a member of the Atomic Energy Control Board of Canada since 1973 and is Vice Chairman of the National Forum on Post-Secondary Education.

Dr. Fedoruk was appointed an Officer of the Order of Canada in 1986. In the same year, she received the Saskatchewan Award of Merit. She is Professor Emeritus at the University of Saskatchewan, a Fellow of the Canadian College of Physicists in Medicine, an honourary member of the Medical Staff, University Hospital, of the Canadian Association of Radiologists, and of the Society of Nuclear Medicine in Peru.

Dr. Feroduk, who will replace the Honourable Frederick William Johnson, Q.C., will be installed on September 7th as the first female lieutenant-governor of Saskatchewan.

KEEPING ALIVE THE MEMORY OF LESIA UKRAINKA

August 1, 1988 marks the 75th anniversary of the death of the great Ukrainian poet Lesia Ukrainka, who passed away in the Georgian health resort of Surami.

Ukraine's Writers Union set up a jubilee committee headed by poet Ivan Drach. A monument to Lesia Ukrainka was unveiled in the village of Kosivshchyna, Sumy Region, where the great poet was treated by villager Paraska Botush, a local folk-doctor. Yalta, where she more than once underwent treatment, this year hosted literary readings dedicated to the poet. Kiev's Museum of Prominent Figures of Ukrainian Culture, now incorporating the museum of Lesia Ukrainka, has prepared two original exhibitions. Graphic illustrations of Lesia's works are to be sent to Georgia (which the poet also visited), to the Kharshur Museum of Local History. Another exhibition presents, in particular, new finds discovered in recent years (1985—1988).

Among them special mention is deserved by the poets, belongings: a wooden box for envelopes and postage stamps and a horn paper-knife, which Lesia presented to her doctor Yosyp Deich in 1914. They were donated to the museum by Muscovite Yevgenia Deich. Silver plates and dishes, which were in use when Lesia's family stayed in the Caucasus, were found by Kiev literary critic Volodymyr Ivanenko in the town of Kozelets, where relatives of Lesia's husband still live.

Many interesting documents came to the museum from exchanged stocks of the Ukr. SSR Academy of Sciences' Central Scientific Library. Among them are "Serbian Folk Ballads and Songs" translated by Mykhailo Starytsky and published in 1876 — one of the first books young Lesia read, the textbook "Ancient History of Eastern Peoples" written by 19-year-old Lesia Ukrainka for the younger sisters, and the book "The Tunes of Ukrainian Folk Ballades" by Filaret Kolessa — the review of the folklore exposition of 1908 organized by Lesia Ukrainka and her husband Klyment Kvitka.

The museum boasts of an unusual exhibit, an honorary diploma of an asteroid No. 2616 named "Lesia", discovered by Tamara Smirnowa, an observatory researcher.

Indeed, the poet's name, her experience and works, her suffering and hopes remain forever in our memory, embodied in books and pictures, monuments and those objects she touched in her time, and in the never-fading interest of readers in her legacy.

Alla Dyba

Dear Editor:

In 1988 Ukrainians marked the Millenium of Christianity with world-wide celebrations. Ukrainians will mark yet another historical event in 1991, one hundred years of Ukrainian settlement in Canada. But have we considered what the future holds?

As President of the Ukrainian Chapter of the Manitoba Modern Languages Association, I am writing about a future concern which should be common to us all, namely the declining enrolments in Ukrainian classrooms throughout Manitoba.

Ten years ago Ukrainians in Manitoba were able to boast that enrolments in Ukrainian as a subject reached the 4500 mark. Today the situation has changed: fewer than 500 students presently study core Ukrainian in Manitoba schools.

Enrolment in the English-Ukrainian Bilingual Program has shown significant growth in the same decade, it is true. However, the enrolment has apparently peaked in 1987 at approximately 900 bilingual students; 1988 statistics indicate no further real growth.

Can Ukrainians survive as a viable ethnic community without attention to our heritage language? Is this not the question we ought to ask ourselves as we look to the future?

Surely we, as Ukrainian Canadians, must actively promote Ukrainian language teaching in schools. Actively supporting the teaching of Ukrainian would clearly indicate that the Ukrainian ethnic community fully supports the promotion of the heritage language we all share.

Sincerely,

Debra Hynshka
President, Ukrainian Chapter
Manitoba Modern Languages Association

THE HOW, WHEN AND WHERE FOR CONGRATULATIONS

Mrs. Anderson, face wizened but dark eyes alert and shining, was holding court at the rest home. Her wheelchair was her throne. Dressed in black lace and very conscious of an orchid corsage, she was enjoying this special day, her 100th birthday. With arthritic hands she clutched a congratulatory telegram from Her Majesty the Queen. In her lap was the message she had received the previous year from the Governor-General of Canada, as well as a fiftieth wedding anniversary cerficate and telegram from the Prime Minister of Canada, sent years before. These were cherished memorabilia.

If you have relatives and friends who also would be proud to be "remembered" by officialdom, you can arrange it.

You need to make a separate application for each greeting and you must apply at least three months before the special day for a message from the Queen, and at least two months in advance for messages from others. Your full name, address and phone number are all required, as well as those of the recipient. If a celebration is being held at a place other than the recipient's residence and you want the message to go there, give complete details and greeting will be addressed accordingly. Proof of age, or for wedding anniversaries a documented marriage date, is always necessary.

- **The Queen** will send greetings for birthdays at age 100 and 105, then each succeeding year. A request must be made every time. The Qeen will also acknowledge a 60th wedding anniversary, and then anniversaries at five year intervals. Send your request to the Secretary of State, State Protocol, 15 Eddy Street, Hull, Quebec, K1A 0M5.
- **The Governor-General** sends birthday greetings at age 90, 95 and 99, and congratulations on the 50th and 55 the wedding anniversaries only. You will notice that the Queen takes up where the Governor-General leaves off. Use the same address for these messages as given above for those from the Queen.
- **The Prime Minister** will recognize a 75th birthday and every fifth one that follows. For those celebrating wedding anniversaries, he will send a telegram plus a certificate for the 50th, and them at five year intervals. Write to the Prime Minister's Office, House of Commons, Ottawa, Ontario, K1A 0A2.
- **The Leader of the Opposition** will send a birthday message at age 75, 80, 85 and 90, then yearly after that. For wedding anniversaries, he recognizes the 50th, 55th, 60th, 65th and then every year following. He will also send congratulations for special service group anniversaries, for example a 75th of a Women's Institute. Write to House of Commons, Ottawa, Ontario, K1A 0A6.
- **The recipient's own MP.** Some members of Parliament send congratulatory messages, others do not. Contact the person or his constituency office to find out if and when.
- At the provincial level, birthday greetings usually star at 80 and wedding anniversaries on the 50th, however special requests will be considered for earlier acknowledgements. Messages are possible from the Lieutenant-Governor, the Premier, the Leader of the Opposition and the recipient's MLA, MPP or MPQ. Requests can be made for any of these through the constituency office of the party concerned, listed in the telephone book, or directly through the elected member.
- For members of the Roman Catholic Church, handpainted scrolls inscribed with a Papal blessing are available for a fee for certain occasions. Contact the Chancery Office in your own diocese for further information on this, as each area handles its own requests.

Once again the basics: nothing is automatic, you make a separate request for each greeting, in plenty of time, with detailed and documented information.

Because of you, some seniors are going to be happily surprised and very pleased.

Irene Scott

PIONEER SKETCHES AND TOOLS

COMMISSIONED BY ROMAN FODCHUK, COCHRANE, ALBERTA

An exhibition of pioneer tools and sketches commissioned by Roman Fodchuk of Cochrane, Alberta will be shown at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Cres. E., Saskatoon, from December 11, 1988 to January 22, 1989.

Roman Fodchuk was involved in the planning of the Ukrainian Cultural Heritage Village in Alberta from November 1971, first as an individual, and later with his company, Roman Fodchuk and Associates. The original line drawings were executed by two of his staff artists Kathryn Fodchuk and Jean Paul Rioux. These were part of a study of material culture of Ukrainian pioneer settlers circa 1910—1920. The tools in the exhibition are from Mr. Frodchuk's private collection, and the collection of the Ukrainian Museum of Canada. Mr. Fodchuk is currently working on a book.

OPRAH AND THE UKRAINIANS:

A MIXED MARRIAGE ENCOUNTER

The Ukrainian Weekly

By Myron B. Kuropas

Early in June I received a call from the Rev. Myron Panchuk. "Would you and Lesia be interested in appearing on the Oprah Winfrey Show on June 7?" he asked. "They're going to discuss ethnic marriages, pro and con. There'll be other Ukrainian couples on the show with you".

"The Oprah Winfrey Show?" I exclaimed. "Wow. Let me ask Lesia and I'll get back to you".

Lesia agreed it would be exciting and I called Father Myron to confirm our participation. "Great," he said. "You'll be hearing from a Rudy Guido, one of the producers. He'll give you more of the details".

Rudy Guido called the next day and we talked for about a half hour. "You'll be in the audience", he explained, "along with people of various ethnic back-grounds. We're interested in your story, your success".

We were seated in the studio about an hour before the show started. One of Miss Winfrey's assistants spent the next 50 minutes asking various people in the audience to tell their stories. What a mixture! There was a Jew married to a Palestinian, an Indian (from India) married to a Chilean, a Black married to a White Methodist, a Catholic married to a Jew, and various other couples who, like Roman and Marta Kozyckyj, another Ukrainian couple invited to the show, and us, were couples of the same ethnic background.

The show opened with a panel of three dovorced women declaring that marrying outside one's own ethnic group was a mistake. One of the women was Christine Murskyj, a Ukrainian who had married and later diverced a man of Irish-German background. "Our differences were subtle," she said. "Problems arose as I grew up and matured, and children came into the picture". She explained how she and her husband often disagreed on their respective parental roles and how their children should be raised. "Our differences eventually eroded whatever was good (in our marriage)," she concluded.

Following the panel discussion, Lesia and I jumped in to explain how our common Ukrainian background served as a kind of support system during difficult times in our marriage. Similar values and a commitment to family helped us over the bumpy spots. We sensed this before our marriage and never really considered marrying outside our own ethnic group.

"Does that mean that people who marry outside one's own kind won't find happiness?" asked Oprah.

The best answer to that question came from Dorothea and Irv Stokes, a Jewish couple married 45 years. "I compare it to crossing the street, Irv explained. One can cross the street with the green light or against it. In both cases, one can get across safely but the probability of a safe crossing is greater when one crosses on green. Marrying one's own kind is like crossing with the light".

The show continued with a second panel consisting of happily married couples of dissimilar ethnic backgrounds. One of them was Anne and Dennis Bryan. Anne is Ukrainian, Dennis is Belgian.

Learning that Anne, too, was a Ukrainian, Oprah declared: "I think there has been a Ukrainian blitz. I have never in my life... I have never seen so many Ukrainians!"

Once the laughter subsided, Anne explained how difficult it was for her when she first started dating Dennis. "I was pressured by my family and friends for not going out with a Ukrainian", she stated. "But now everything is fine", she insisted. "Our children are being brought up speaking Ukrainian and they're able to relate to others outside of the community". Dennis agreed, adding he had been brought up in an environment in which ethnicity was not all that important.

A third panel included a marriage counselor and a sociologist, both of whom agreed that marrying one's own kind provided certain advantages. This position was confirmed again by Roman and Marta Kozyckyj who declared that their Ukrainianism provided a "common glue" which they wanted to perpetuate.

As the discussion continued, it became clear that social class, value system, how strongly one identifies with one's ethnicity and community ties all play a significant role in the success of marriage. Love is not enough when there are enormous cultural differences between individuals or ethnic groups.

After the program, we met Rudy Guido who, it turns out, went to school with Alex and George Sosenko, two Ukrainians who impressed him with their commitment to their Ukrainian heritage. When

(Continue on page 33)

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ЗВІТ ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛУ ІМ. ХАРИТІ КОНОНЕНКО БЛЕЙН ЛЕЙК, І КРИДОР САСК. 1988

Річні збори відбулися 24-го листопада, 1988, в домі Петрусі й Андрія Цьони. Предсідницею зборів була голова Катерина Парчевська. Збори відкрито молитвою. Звіт з минулих річних зборів і фінансовий звіт були прочитані і прийняті.

Звіти діяльности слідували — відбулись 7 місячних зборів і 2 надзвичайних засідань.

Спочатку року членки відсвяткували 30-ліття відділу. Хоч проминуло лише п'ять літ часу, коли відділ величаво святкував 25-ліття, але членки, переважно молодші, рішили відзначити цей рік — як 30-тий ювілей, вшанувати членок старшого віку, основоположниць — десять числом: — Маланка Човганюк, Ганя Равлик, Катерина Парчевська, Марія Неміш, Ґеня Грицюк, Рузька Парчевська, Марія Цьона, Анна Солодюк, Анна Ференс і Анна Боднарчук.

Молодші членки сплянували програму і приготовили прийняття. Діти, недільної школи, з учителькою Петрусею (Мулька) Цьона відспівали в'язанку пісень. Гостя, голова С.У.К. Катруся Шолтер промовляла, ґратулювала членок за їхню приналежність і працю за ті всі роки, поздоровила всіх членок і просила не забувати навіть на хвилинку, що наша рідна українська мова, тепер як ніколи досі потребує нашої уваги. Наші діти мусять вивчати свою мову. Дбайте, щоби Ваші діти знали свою рідну мову.

Це свято підбадьорило членок, і їхніх дітей і дало всім нагоду пізнавати свою організацію, застановлятися над майбутнім її, над долею організації, долею нашої У.Г.П.Церкви і українського народу.

Рік 1988 — це рік 1000-ліття Хрещення України в Св. Православну Віру. Наші членки і їхні родини брали участь у двох святкуваннях — в Норт Бетелфорд, і на оселі "Зелений Гай", де разом і звеличали 40-ліття оселі — "Зеленого Гаю".

На храмовім обіді при церкві Св. Петра і Павла наша парафія прощала о. М. Стеценка, добр. Юлію і їхню доню Таню, перед їх виїздом від нас. Продажі печива, чайні прийняття і добровільні дотації наших членів підтримують наші фінанси.

В Блейн Лейк, Саск., є рідна школа. Нараховуємо приблизно 40 дітей. Маємо 3 учительки. Маємо одну клясу (9) котрі вже беруть перший рік "кореспонденс" клясу. Одна учителька, Марія Цьона їм помагає. Учні є з мішаних віроісповідань, і з мішаних подруж.

Недільну школи вчить Петруся Цьона (Мулька). Вона позапрошувала дітей з родин, котрі є з мішаних подруж, і не є членами нашої церкви, але є прихильні, бо вони з православних родин. Сподіємось що стануть членами незадовго.

Наш відділ жертвував на Зелений Гай, на Музейний Фонд, З'їздовий Фонд, до Амнестії Міжнародньої, на Промінь, на церкву і на буджет до централі С.У.К.

Освіт-культурна праця обмежена. Про своїх дітей дбаємо як згадано поверх. На зборах читаємо листи, обіжники, дописи з журналу і часописів. Замало членок через їх здоров'я — учащають на різні програми, ювілеї, по різних відділах. Висилали делегатку на з'їзд, і на семінарі К.У.К. і вислухали звіти.

Членки ходять колядувати, також і діти недільної школи. Що року членки приготовляють вечерю в День Св. Николая, запрошували всіх родин-членів церкви, і запрошуємо з родинами прихильних. Ціль є вчитися колядувати разом з дітьми. Того вечора дали дітям дарунки — від Св. Николая.

Наш фін. звіт: Осталось з 1987 р. $7,059.66
Прихід за 1988 ..... 1,395.40
Розхід за 1988 ..... 3,492.29
Осталось: $4,962.77

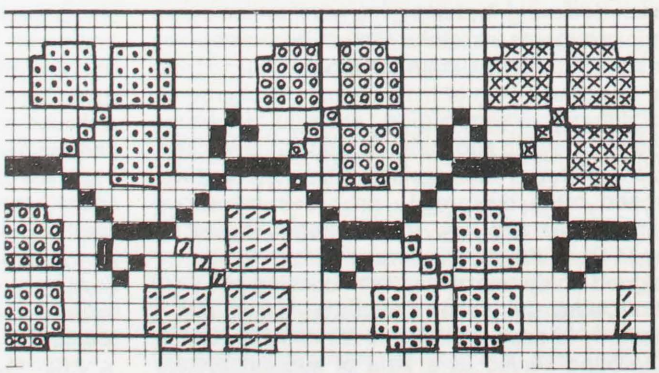

■ — чорна — 310 DMC; ○ — жовта — 742;
● — зелена — 905; / — помаранчева — 947;
× — червона — 316

60-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ГАЛИНИ І МИКОЛИ ВЛАД

12-го листопада 1988 р. відбувся діямантовий ювілей подружжя Галини і Миколи Владів, широко відомих і заслужених членів української громади у Вінніпезі. Святкування почалося молебнем в 6.00 години вечора в каплиці Колеґії Св. Андрея, яке відслужили о. О. Кравченко, Проф. Богословського Факультету КСА і о. С. Кіцюк, настоятель Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі, при помочі дяка Школьного і співучасти родини та приятелів ювілят. О. Кравченко супровів ювілят до аналоя каплиці на початок відправи.

По молебні присутні перейшли до їдальні Колеґії де о. Кіцюк провів молитву на початок вечері і гостини.

Разом з ювілятами і о. Кіцюком сиділи Семен Влад і Вирна Лозова, брат і сестра Пана Влада, які 60 років тому і тепер були дружбою і дружкою ювілят. Коло головного столу теж були дочка Орися і її муж Діно Бурило з Вінніпеґу та син Борис Влад, господар вечора з Саскатуну і його дружина Марджорі, їх діти Брок і Бредфорд теж були присутні. Інші з родини присутні на вечері: Елен Вол з Торонто і Елис Хоптяний з Вінніпеґу, сестри Миколи Влада; Лиліян й Іван Зурок з Спирит Ривер, Ширлі й Арнолд Мельник з Ошави, Елсі і Гері Фалк з Стоні Мавтин, племінниці Миколи Влада і їх мужі.

Господар привітав присутніх і прочитав привіти та побажання від дост. мадам Совий, губернатор Канади і від п. Л. Аксворті, федерального посла південного Вінніпеґу, і від товаришів. Придставники що зложили привіти і побажання включає: д-ра П. Кондру, заступаючи д-ра Романа Єринюка, ректора Колеґії, в імені Колегії; Володимира Мануляка в імені Ордену Св. Андрея, відділу в Вінніпезі; Філикса Тесарського в імені відділу Товариства Українців Самостійників. Брат Семен Влад переповів деякі переживання та пригоди ювілят 60 років тому і підніс тост ювілятам а присутні заспівали їм На мгогії літта. Пан Влад привітав гостей і зложив подяку учасникам за вшанування їхнього ювілею.

Микола Леонтович Влад приїхав до Канади 1906 року з села Грошівці, Черновецька область, а Галина Якович з роду Баськевич, прибула до Канади 1921 р. з села Поточище. Вони одружилися 22-го листопада 1928 р. в Плам Кулі, Манітоба і тоді осілися на фармі коло Ровзбеньк в Манітобі. Десять років пізніше вони перемістилися на фарму коло Ст. Джін. Тут вони розбудували примірну господарку як також брали провідну участь в українськім церковнім житті та вчащали на різні імпрези в Вінніпезі, де вони замешкали від 1953 року. Микола Влад був головою катедральної громади Пресв. Тройці один рік а заступником голови дев'ять років. Він теж був головою фінансового комітету катедри підчас її будови, був господарем будинка сім років і служить як

старший брат около 30 років. Він є довголітним членом Союзу Українців Самостійників, його фундації і Ордену Св. Андрея.

Галина Влад є довголітною старшою сестрицею і членкинею Союзу Українок Канади при катедральній громаді і відданою працівницею в різних імпрезах. П-во Влади є фундаторами Колеґії Св. Андрея, Покровителями всеканадської Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі, членами фундації Тараса Шевченка та Українського Музею Канади і Осередку Культури й Освіти, що вказує на їх велику жертвенність.

З нагоди свого ювілею Панство Влади складають по 60 долярів на Український Голос, Вісник, Промінь і Колеґією Св. Андрея. Їх друзі бажають їм найкращого здоров'я і веселого подружнього життя на многі літта.

— Сусід П. Кондра.

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали упімнення й відклали "на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал "на кридит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

Управа на 1988 рік: Голова — Марія Цьона; уступ. голова Катерина Парчевська і заст. гол. Кароля Герман; рекор. і кореспонд. секр. Марія Неміш; касирка Катерина Парчевська. Контрольна комісія — Ґеня Грицюк, Маланка Човганюк і Павліна Онищенко. Догляд. хворих — Марія Неміш.

Марія Цьона,
(реф. Променя)

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

У вівторок 20 вересня 1988 р. о год. 6-тій вечора в церковній залі, членки відділу ім. Лесі Українки вшанували чотирьох своїх членок за їхні довгі роки праці і приналежности до відділу.

Голова, пані Марія Чернівчан, господиня вечора, привітала присутніх і попросила пані Анну Іфтодій удекорувати корсажами вшановуваних членок. По цім, всі разом провели молитву перед вечерою.

По смачній вечері, господиня Марія Чернівчан представила заслужених членок — пань: Павліну Мулька, Марію Котович за їх поверх 50-літню приналежність і працю в Союзі Українок Канади, а також пані Анну Качмар і пані Елис Лащовську за їх 25-ліття в Союзі Українок Канади. Господиня переповіла про працю і заслуги кожної з вшанованих членок.

Пані Мулька записалася до Відділу Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської в Смокі Лейк, Альберта 1930 р., в Мирнам 1937, а від 1944 року в Ту Гилс. У відділах вона займала такі позиції, як рекордова і кореспонденційна секретарка, була секрет. Провінційної Екзекутиви, референткою округа, Освіти, займалась збіркою фондів на Червоний Хрест і поборювання недуги рака. Була учителькою недільної і української школи та приготовляла концерти з дітьми. В цей час вона є одною із заступниць голови і референткою журналу "Промінь".

Марія Котович записалася до Відділу ім. Олени Пчілки в Мирнам в 1934 р., де займала позицію секретарки і касирки. Переїхавши до Ту Гилс записалася до Відділу ім. Лесі Українки в 1968 р.

Анна І. Качмар записалася до Відділу ім. Лесі Українки в Мусідорі в 1944 році, де була членкою одинадцять років. В 1974 році вписалась у членство Відділу в Ту Гилс. Вона займала позицію референтки освіти, а тепер, через довший час є господинею до нашої Церкви в Ту Гилс.

Елис Лащовська належала до Відділу ім. Лесі Українки в Мусідора два роки. Перебравшись до Ту Гилс вписалася до Відділу в 1965 року, де займала позицію господині.

По відзначенні членок Марія Чернівчан склала від Відділу вшанованим членкам щиру подяку за їхню працю і вручила кожній грамоту та пам'ятковий дарунок. Членни проспівали їм "Многая літа".

На закінчення Павліна Мулька в імені відзначених членок і від себе склала Відділові щире спасибі за грамоти, дарунки і за такий гарний вечерок шани і признання. Щасти Вам, Боже!

З нагоди такого вшанування членок, Відділ ім. Л. Українки складає 100.00 на журнал "Промінь".

Анна Іфтодій

На знимці — зліва направо: Марія Чернівчан, голова Відділу і вшановані членки — Анна І. Качмар, Елис Лащовська, Павліна Мулька і Марія Котович.

«Софія Київська». 1971 р.

НАШ ДАР ТИСЯЧОЛІТТЮ

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

Союз Українок Канади, відділ ім. Лесі Українки при Соборі Св. Володимира в Гамільтоні старанно готувався, щоб гідно відзначити вікопомну дату Хрещення Русі-України.

Управа відділу, під керівництвом молодої та енергійної голови Тамари Дудки та всіх членок нераз на своїх сходинах обговорювали справу проєкту на тисячоліття заснування музейного відділу народого мистицтва: вишивок, кераміки, різьби та інше.

Ідея заснування музею при громаді порушувалася ще на початку 70-тих років та все були якісь менші чи більші перешкоди, а дехто з управи громади чомусь не доцінював значіння такого музею, а це ж є невід'ємна частина української культури. Отож наш відділ в Гамільтоні вирішив цей давніший задум перевести в дію, щоб таким чином відзначити наше тисячоліття.

І тоді пішла гарячкова праця у відділі. А тут і ювілейний рік став наближатися — серпень а шафа на експонати ще не готова. Перед самим святкуванням завзято збирались експонати під керівництвом працьовитої культосвітної референтки Надії Пенюк, Уляни Криворучки до Музею. 10 і 11 вересня була влаштована виставка в церковній залі: серветки, доріжки, скатерти, рушники.

Пані Пенюк пояснювала про кожну вишивку гостям відвідувачам, а в музейній кімнаті пояснювала Уляна Криворучко, голова музейного відділу.

Як в залі, то так і в музейній кімнаті були чудові експонати: буковинські сорочки, вишиті намистинками, дві сукні, мережані полтавським прутиком, роботи Дусі Кириченко, це примінення мережок до модерної ноші. Між іншим наше жіноцтво тепер дуже зацікавлене мережками і поважне число взяли собі за проєкт до кінця року вимережати собі сукню чи хоч блюзку. (Між іншим ці мережки почались на Флориді в зимові місяці, а потому вже це прийшло до Гамільтону й Торонта). Багато пань уже парадувало у своїх вишивках на українській оселі Київ.

Виставка Відділу ім. Л. Українки в Гамільтоні з проєкту 1000-ліття Хрещення України.

Також був весільний рушник (червоною гладдю) що приковував очі глядачів робити пані Дарії Бродгед.

На окремому столику в музеї стояли у княжих одягах княгиня Ольга та князь Володимир. Одяги майстерно виконала Анна Кіт. Багато гостей їх фотографувало. До речі — столик також був застелений гаптованою червоними півоніями скатертиною, яка є частиною церковного вишивання, це також проєкт на тисячоліття. Сподіваємося що до кінця року церковне вишивання буде викінчене.

На залі, крім чудових вишивок була кераміка — тарелі, роботи Наталі К. Кіт, образ "Плач Ярославни", "Дівчина з гусьми", "Жінка зі снопом" та інше. Також були виставлені всі три дні дерев'яні церкви України, прекрасна архітектурна частина, яких зруйнована тими ж, що тепер на цілий світ голосять як вони у своїй столиці святкують тисячоліття, але в самій Україні на виличаві святкування не дозволяють.

В п'ятницю також була особлива виставка вишивок народного умільця п. Петра Сендея. Це був дорібок ним особисто вишуканих подушок, ікон, риз на протязі його

60-літнього вишивання, це не просто збірка його праці, а цілий музей. І шкода, що в нас нема таких інституцій, щоб зайнялися його дорібком і створили музей. Але що ж — у нас немає мільйонерів. Йому треба ще побажати міцного здоров'я та дочекатися, щоб його праця була видана альбомом, або окремою книгою, з чудовими взорами та кольорами була передана поколінню, що люблять вишивки.

Належиться велике спасибі працьовитій культ-освітній референтці за її працю, щоб мати таку багату виставку і спровадити такого умільця українського вишивання до Гамільтону п. Петра Сендея.

Гості відвідувачі не шкодували похвал для нашого жіноцтва за гарні експонати на виставці та в музеї. А музейна кімната то є цінний додаток і прикраса церковної залі. Також належиться подяка всім тим, що позичили речі на виставу, а там само паням, що впродовж трьох днів доглядали гостей смачними стравами.

Виставка вишиваних Ікон та подушок майстра Петра Сендея з Торонта в Гамільтоні.

Жіноцтво відділу ім. Л. Українки гідно зустріло наше тисячоліття і дай Боже так і надалі творчо продовжувати таку окрему працю.

О. Кульчицька

60-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ПРОТ. ДЕМЯНА ТА ДОБР. ПАРАСКЕВИ СВИРИДЕНКО

У суботу, 24 вересня 1988 року сповнилося 60 років подружнього життя протоєрея Демяна та Параскеви Свириденко. З нагоди цього родинного свята діти та внуки запросили до себе додому гостей, та приготували перекуску, щоб гідно відзначити цей Ювілей.

Прибули митрофорний отець протоєрей Петро Бублик, дяк Радкевич та гості. Відправили вдячний Молебень, після якого всі засіли за столами до перекуски. Головний стіл був прикрашений двома короваями, які подарувала пані Оксана Лагода з Ошави. Під кінець перекуски присутні гості обдарували Ювілятів подарунками, а наш знаний маестро Борис Дніпровий розважав присутніх своїми жартами, та кабаретичними виступами.

Увечорі після перекуски сталася справжня несподіванка для Ювілятів та гостей, а це виступи присутніх артистів і співаків під проводом маестра Бориса Дніпрового, та акомпанементом композитора Зенона Лавришина на піаніно.

Щире признання й подяка від Ювілятів та всіх запрошених за виступи пісні та жарти належить оперовій співачці, пані Елеонорі Бербенець-Білінській, пані Олі Бойко, маестрові Борису Дніпровому, композиторові Зенону Лавришиному та оперовому співакові Павлові Радкові. Також Ювіляти дякують митрофорному протоєрею Петрові Бубликові й дякові Радкевичу за молебень, всім гостям за присутність і подарунки, а особливо тим, що приїхали здалека на цей Ювілей: панові Миколі Іщенко з Садбурі, родині Жовкевич з Мідланд, родині Мильченко з Каюґа, Жіночому Товариству ім. княгині Ольги з Садбурі за привіт і квіти, родині Лагода з Ошави за короваї, присутнім з Торонта й околиці, та всім що прислали писемні привіти.

З цієї нагоди Ювіляти склали 280 долярів на українську пресу, які розподілено по 40 долярів на "Нові Дні", "Вісник", "Український Голос", "Новий Шлях„", "Промінь", "Молода Україна", "Українські Вісті".

Присутній.

ВІДДІЛ ІМ О. БАСАРАБОВОЇ

НИПАВИН, САСК.

Річни збори відділу ім. О. Басарабової в Нипавин відбулися 2-го листопада 1988-го року в Народнім домі в присутности 11 членок. Збори переводила Марія Басараб, а секретаркою зборів була добродійка Богданна Крочак. Голова Марія Басараба відкрила збори молитвою, вшановано покіних членок відспіванням "Вічная Пам'ять".

Впродовж року відбулися 8 місячних зборів. На всіх зборах читають обіжники з Централі на іншу кореспонденцію.

Членки брали участь у спільнім окружнім польовім Богослуженні, декотрі членки співають в окружнім хорі. Приготовляли поминальні обіди, обід на спільне свячене й церковний празник. Видаємо вечері на бенкетах, та на весілля. Наймали панахиди за О. Басарабову, Тараса Шевченка і за покійних членів нашої громади. Відбуваємо й висилаємо картки співчуття й квіти для хворих.

Пожертви: Організаційний фонд СУК; Український Музей в Саскатуні; Церковній громаді; Журнал "Промінь"; Telemiracle; Multiple Sclerosis. Наш відділ також дав поміч у видаванні обідів для старших громадян міста — Meals on Wheels.

Як Тисячолітний Проєкт, наша громада врадила поставити в церкві іконостас, щоб викінчити Храм. Наш відділ вложив багато праці, щоб сповнився цей проєкт, подаючи фінансової та фізичної допомочи. Як наш особистий Тисячолітний Проєкт, наш відділ оплатив вишивання нових церковних обрусів. Вишивання для цього проєкту зробила Ольга Піхович з допомогою Марусі Григор. Після вложення іконостасу та докінчення церковних обрусів, Церковний Храм був посвяченний Блаженнішим Митрополитом Василієм у неділю 21-го серпня, 1988 р. Наш відділ приготовив святочний обід для цього визначного дня, з нагоди Візитації Первоієарха нашої Церкви в Канаді. Підчас програми, після обіду того дня, Блаженніший Митрополит Василій вручив декілька Митрополичих Ювілейних Грамот. Між тими, які отримали ці грамоти, були й кілька членок нашого відділу.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ В НИПАВИН, САСК.

Перший ряд: Марія Юзва, добр. Богданна Крочак (секр.), Марія Басараба (уступивша голова), Анна Глек (касирка).

Другий ряд: Оксана Мохорук, Марія Косован, Савеля Герман (голова), Павліна Глуханюк, Зеновія Давискиба, Параска Шутер.

Третий ряд: Віра Кучірка, Катерина Козунь, Марія Підгайчук, Анна Нівранська, Маруся Григор (зат. голова), Розаля Шутер.

Відсутні на знимці: Розаля Яців, Орися Гишка й Луся Дмитерко.

Підчас цього Тисячолітнього року кілька наших членок подорожували до Торонта — Гамільтону та взяли участь у Всесвітньому Святкуванні 1000-ліття Хрещення України в Святу Православну Віру.

Заряд на 1989 рік: Уступивша голова — Марія Басараба; голова — Савеля Герман; заступниця голови — Маруся Григор; секретарка — добродійка Багданна Крочак; касирка — Анна Глек; добродійний комітет — Катерина Козунь і Павліна Глуханюк; Контрольна Комісія — Орися Гишка, Марія Басараба й Маруся Григор; Телефонічний Комітет — Оксана Мохорук і Зеновія Давискиба; Сестриці — Марія Косован, Марія Басараба, Павліна Глуханюк і Зеновія Давискиба.

Членки відділу бажають журналові й його редакторці "Променя" найкращих успіхів!

(добр.) Богданна Крочак, секретарка

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ТОНІ І ПЕТРА ПЕТРАНЮКІВ

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

Дня 16 липня 1988 р. п-во Тоня і Петро Петранюк справляли 50-літній ювілей свого подружнього життя.

Святочний день почався врочистою Службою Божою, за здоров'я ювілятів — служив всеч. о. І. Труш в Українській Католицькій Церкві Вознесення у Вест. Форт Вілліям... Після Служби Божої пані Трасковська і її помічники подали чай, каву і солодку перекуску у парафіяльній залі Зоря.

Того дня вечером, дочка Тоня і зять Ерни — діти ювілятів влаштували у Рид Ок Ин приємний вечерок, на якому була ближча родина з Тандер Бей. Зять підніс тост за здоров'я ювілятів, а Оля Стручинська, як бувша дружка поділилася спогадами про молоді літа. Спогади веселі і сумні, бо батьків ювілят, ані старшої сестри Тоні вже немає між живими. Отець Труш провів молитву перед і по вечері.

П-во Петранюки одержали привітання від сина Петра з родиною з Бевертон, від пані Григоряк — тета Тоні, від п-ва Баланів з Давнсвю, пані А. Бойко, тета з Вестон, п-ва Б. Бойко з Міссіссаґа, п-ва Т. Волошин — Вестон, від прем. Браєн Малруні, ґов. Джен. Канади Джин Савой. члена парляменту чин Енґас, предс. Тандер Бей. П-во Петранюки одержали "картовні, монетні" квіти і різні подарунки від родини, приятелів та організаторів вечірки.

Ювілят Петро подякував о. Трушові за відправи Служби Божої, дітям за організування ювілею, гостям за присутність, дружці за спогади. Закінчення вечірки відбулось в домі дітей, де подали торт і каву.

Ювілятка Тоня Петранюк з дому Когут народилась у В. Форт Вілліям. Від молодих українських та англійських шкільних літ Тоня виступаля як солістка співу. Виграла кришталеву "тудор бол" у співі на фестивалі. Співала в хорі під управою пок. Сапливої, Марії (Тацюк) Кольматицької. Виступала при шкільних оркестрійних концертах на мандолінку і скрипку, на концертах у домах старших громадян та різних імпрезах, як ґенер. Капустянського, сенатора Юзика, О. Кошиця та інше. У мистецькій ділянці зацікавлена писанням писанок, вишиванням. Є членкою жіночого т-ва Св. Анни і відділу Союзу Українок Доньки України, солістка і членка Ребека Лодж. Виступала в концерті на святкуванні 1000-ліття християнства у хорі дириґента Г. Мигаля.

Петро Петранюк народився у Вінніпезі. За молодих літ був активний у спортових дружинах — раґбі, гакі, футбол. В часі війни служив при морській воєнній флоті 1943—1945. По війні працював у папірні. На пенсію відійшов 1982 р.

П-во Петранюки є членами Товариства Просвіти, Української Католицької Церкви Воздвиження Ч. Х., старших громадян при церкві, хор Карпати, Хор 1000-ліття Християнства. Їхньою потіхою є внучка Катлін і внуки Ерні, Стефанко і Антін. П-во Петранюки є горді своєю українською спадщиною.

Бажаємо ювілятам Тоні і Петрові, щоб Господь Милосердний обдарував їх на все здоров'ям проводити їх до 60-го ювілею подружжя. На многії літа.

З нагоди свого ювілею п-во Петранюк складають $50.00 на "Промінь".

Оля (Когут) Стручиньська,
сестра Тоні.

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛУ ІМ. С. СТЕЧИШИН

КЕЛОВНА, Б. К.

Цього року наш відділ начисляє 65 членки, які щиро виконують цілі і постанови Союзу після нашого статуту.

Відділ відбув 9 місячних зборів, одні збори екзекутиви разом із членами комітетів; другі екз. збори в травні були із головами Церкви і Т.У.С. Осібних зборів екзекутиви не було.

В році 1988 наш відділ отримав грамоту від Колеґії св. Андрея за те що пожертвував одну тисячу ($1000.00) доларів.

Наш рік праці починається підчас різдвяних свят, коли членки ходять із колядою враз із членами Церкви. Відвідують доми немічних і членів взагалі. Жіночий хор колядував в Норсінг Гом, де всі мешканці їх тепло вітали. Комітет освіти зарядив виступ в різдвянім фестівалі, де разом із іншими народами проголошували Христове народження.

Праця культурно-освітнього комітету була широка — влаштували свята Лесі Українки, Тараса Шевченка, День Матері — (коли то члени Т.У.С. подали обід) день літерартури-книжки, коли разом із церковною громадою обходили День Подяки і обжинки. На зборах комітет читав речі із "Променя" на різні історичні теми.

Наші кухарки подали Йорданську Вечерю, спільне свячене, вечерю на Маланку, на пущення і перекуски перед зборами громади та на різних інших імпрезах. Було рішено щоби "catering" залишити окрім потреб членок, а це тому, що замало членок можуть, чи хочуть в кухни працювати. В нас є багато старших віком жінок або на відпочинку, які відїжджають в гості або на зимові місяці шукають сонця.

Кухарки подали вечері на три ювілеї 50-річчя подружжя і перекуски на чотири похорони. Пекли паски на базар і на продаж в Орчард Парк. Це вимагало богато праці за що їм належить велике признання.

Комітети мистецтва і базарів і їх помічники вкладають багато праці — пишуть писанки через зимову пору, вишивають, плетуть соломку і виробляють різні речі на продаж. Відбули успішний весняний базар Союзу і осінний базар церковної громади, де весь прихід передається до церковної каси. Одна членка вчила плести колачі, а друга показувала як квітами упорядковувати. Ми на зборах читали обіжники від

крайової управи і частини листів, які викликали зацікавлення в членів.

Наш відділ вислав делегатку на провінційний з'їзд у Ванкувері.

Ми назначуємо сестриці до порядку в церкві хоч цього наш статут не вимагає. Наші членки привикли до праці, яку вони все гарно і добре виконують. Віримо, що в наступному році буде між нами ко-операція на славу нашого відділу.

* * *

Заряд і референтки комітетів на рік 1989

Голова — Ґеня Свинарчук, уступивша голова — Наталя Гайдук, 1-ша заступниця голови — Галина Новосад, 2-га заступниця голови — Марія Клевчук, секретарка — Анастасія Ратковська, касирка — Марія Копан.

Референтки:

Членства — Катерина Бартко, Архіву — Розалія Петращук, Амнестія — Юстина Федейко, "Променя" — Александра Тимчук, Музею і мистецтво — Галина Новосад, Освіти і культури — Зоня Талпаш, Оголошення — Маруся Гуш, Базаровий — Марія Світик, Добродійний і Відвідин — Александра Тимчук, Квіти — Анна Тодор, Контрольний Комітет — ЛІна Вилсон, — Теодора Дубик, — Розалія Олеськів. Телефонічний — Катерина Бартко, — Ірина Лозовий, — Каролька Токарик, — Анна Маюк, — Ольга Йорґа.

Кухарки:

Катерина Швець, Теодора Дубик, Марія Світик, Дорис Кивиреґа, А. О. Балл, Вероня Павленців, Марія Копан, Олеся Бурковський, Марія Клевчук, Е. Павлюк, Анна Трофаненко.

Наталя Гайдук, Голова
Ґеня Свинарчук, Секретарка.

В РОКОВИНИ УПОКОЄННЯ

ЛОНДОН, ОНТ.

В річницю упокоєння сотника Миколи Деркача дружина Лідія замовила Панахиду 20. XI. 88 р.

Церкву заповнили побратими по зброї, воїни 7-ої станиці Союзу вояків з м. Гамільтону, друзі, приятелі родини.

Панахиду відправив о. прот. Віталій, співав церковний хор під диригуванням Орисі Ермантрат.

Линули тихі молитви до Всевишнього за спокій душі Покійного, а при співі "Вічна пам'ять" сумно похилилися прапори членів почесної варти... Вислови співчуття вдові склали: Петро Гах від громади; п. Шкурка — прибраний син Покійного і пані Лідії; майор Роєнко — голова всеканадського Союзу бувших вояків, голова 7-ої станиці бувших українських вояків у м. Гамільтон Орест Гуйтан — від Української Національної Армії, І-ої Дивізії. Всі висловлювали співчуття не лише вдові Лідії а й громаді, бо з кожним відходом одиниць наші ряди рідшають.

Обід приготували членки відділу ім. Кн. Ольги з головою Вірою Яремченко. Господарем тризни був п. В. Новобранець — давній приятель Покійного. Збірку перевели В. Новицька і Л. Шевченко. В заключному слові о. прот. Віталій доповнив попередньо казану біографію Покійного зазначивши, що своє скитальче життя сотник Деркач розпочав ще молодим юнаком на рідній Україні. Розкуркулення, висилення з рідної хати, життя в Середній Азії, Донбас, пересиленчі табори Німеччини і нарешті Канада.

Довгий шлях на якому було чимало "колючок" та Покійний своєю розважливістю поборював усе... Вдові Лідії радив о. Настоятель бути мужньою, приєднатися до відділу Союзу Укр. і спільно працювати для добра Церкви і Народу. Молитвою і співом "Вічна пам'ять" закінчити тризну. Спи спокійно, сотнику Миколо, на кусочкові нашого українського кладовиця. Нехай канадська земля, яка прикрила Твоє тіло, буде Тобі легкою а пам'ять про Тебе довготривалою.

Н. Кузьменко

ПОХОРОН СЛ. ПАМ'ЯТІ МАРІЇ ТОЛМАЧОВ

19 жовтня 1988 р. у лікарні "Вікторія" на 66 році життя відійшла у вічність членка відділу ім. Кн. Ольги, дружина, мама, бабуся сл. пам'яті Марія Толмачов.

Ще в неділю, 2-го жовтня молилася разом з нами, а під кінець Служби Божої впала в непритомний стан і вже не повернулася до притомності. Панахиду в похоронному заведенні відслужив о. Степан Гуцуляк, співав церковний хор, диригент Орися Ермантрат. Похорон в церкві Пресв. Тройці відслужили отець протоієрей Віталій Метулинський і о. Степан Гуцуляк.

Похоронний очолюваний обід приготували членки відділу ім. Кн. Ольги очолюваний головою Вірою Яремченко. Господарем тризни був давній приятель родини Володимир Новобранець.

Від громади прощав Покійну голова Петро Гах, подякувавши також о. Степанові, що став нам у допомозі при потребі бо о. прот. Віталій був у відлученні кілька днів. Від відділу прощала Покійну Віра Новицька, склавши співчуття родині. Галина Володченко висловила глибоке співчуття своїй похресниці Раїсі Толмачов — Сілезькій. Від родини дякував усім, хто став у допомозі родині у ці тяжкі дні син Віктор і чоловік Покійної Петро Толмачов.

Отець прот. Віталій перевів Молитву, подякував своєму собратові о. Степанові, родині за похоронний обід і тихим "Вічна пам'ять" закінчили тризну.

Збірку на пресу перевели Г. Володченко і В. Поліщук. Зібрану суму порівно розділили між "молодою Україною" "Вісником" і "Променем" Спи спокійно, дорога Маріє. Нехай буде Тобі канадська земля Легкою, а пам'ять про Тебе і Твої добрі діла вічною.

На нев'янучий вінок з похорону на журнал "Промінь" $51.00.

Н. Кузьменко.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Бл. пам. АННА КЛАПОУЩАК упокоїлася 26-го липня, 1988 р, в Загальному Шпиталі — Давфин, Ман. проживши 87 років свого трудолюбивого життя.

Анна з дому КВАСНЯК, батьки — Михайло і Марія, народилася 16-го грудня 1900 р. в Скала над Збручем, повіт Борщів, Західня Україна. Рідні її вже померли — батьки, брат і сестра. Тато помер як мала 10 років, мама як 15 років. 1921 р. вийшла заміж за Григорія Клапоущака, в Скала. 1922 р. Григорій був покликаний до військової служби, вернувся 1923 р. зі служби військової, до рідного села Скала. 1927 р. Григорій виїхав до Канади. Працював на залізній дорозі. 1932 Анна з донькою Юлюсьою виїхали до Канади, до Шортдейл, Ман. друга донечка Ірина, родилась в Шортдейл, Ман. в 1961 р. перебрались до Давфин, де проживала аж до смерти.

Була членкинею Жіночого Товариства від 1926 р. в Скалі. В Канаді належала до Союзу Українок Канади. Була членкою Української Православної Церкви і Сестрицтва. За її щиру працю як для Церкви і С.У.К. була нагороджена почесним членством. Коли проживала в Шортдейл, була членкою Читальні і Рідної Школи. Дім їх в Шортдейл був все гостинний і привітний для священиків Нашої Рідної Церкви, Покійна все була готова прийняти в свій дім, "чим хата багата", муж Григорій дякував через довгий час в нашій церкві. Покійна дорожила Українською Церквою, як також Союзом Українок Канади, за що як вже було згадано повище було її нагороджено почесним членством згаданих організацій, так і Церкви. Передплачували часописи: Український Голос, Вісник, Промінь. Праця Покійної не обмежувалась тільки на місцевому поземі, але і для загальних справ української спільноти в Канаді, як і для нашої Рідної Церкви зокрема. — Діти їх: Люся і Сильвестер Сирник. Вадіна, Саск. Ірка, і Михайло Кравчук, Вінніпеґ, Ман. Внуки: Леся (Сирник) за Лаврентієм Клапоущаком, в Саскатуні. Івась Сирник, дружина Сузен. Григорій (Лариса) Сирник, Василь і Галя Кравчук — Вінніпеґ, Ман. 4 правнуки: Карися, Маркіян Клапоущак, Елесон, Єлисавета Сирник.

Всі виховані в українсько-християнському дусі вплив мами — бабусі і прабабусі покійної Анни.

Похоронні відправи: Понеділок вечором 1-го серпня 1988 р. о год. 7:00 була відправлена Панахида у похоронному заведенні Стрільчука в Давфин при участі рідні й чисельних вірних. Служив о. Є. Труфин, дяківські обов'язви виконав Федір Швець з допомогою співаків громади Св. Юрія. У вівторок 2-го серпня була відправлена Запокійна Служба Божа і Похорон в Церкві Св. Юрія. Служили вище згадані особи. В Церкві членкині Сестрицтва і С.У.К. держали прапор Со́юзу і свічки, підчас цілої відправи. Парох громади Св. Юрія сказав відповідну проповідь і присвятив кілька речей в пошану Покійної Анни. При останньому прощанні вірні зложили на Нев'янучий Вінок поверх $ 100.00. Від родини зложили дочки і зяті $100.00,

окремо в пам'ять Покійної зложили слідуючі особи вже пізніше: Ольга Сеньчук з Гамілтону — $20.00 п-ство Герман і Захарків з Вінніпеґу — $20.00; Іван Стрільчук — (земляк з Торонто — $20.00. Від родини зложено на Відділ С.У.К. — $50.00. Похоронено Небіжку на місцевому цвинтарі біля її мужа Григорія. При поминальному обіді згадувано і підкреслювано заслуги для Церкви, громади і Союзу: Ситник Йосиф, Марія Тузик (Голова відділу Союзу), парох.Подяку від родини зложила дочка Люся Сирник з Вадіни. Як вже було попередньо згадано, Покійна була щирою і відданою християнкою, перш всього для дітей, внуків, правнуків примірною, без перебільшення. Жертвенною на наші цілі, ніколи не скупувала пожертвувати на Церкву, часописи і Товариство, в яких була членкою. Нехай цих пару слів будуть її живою квіткою на свіжій могилі. ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

В неділю 6-го вересня, 1988 родина замовила Панахиду в Сороковий День від упокоєння. Ціла громада молилась за спокій душі св. п. Анни, разом з членами родин, які прибули з різних сторін, бо не всі мешкають в одній місцевості, а в різних околицях Канади. Пізніше родина зложила на часописи: Український Голос, Вісник, Промінь, також на Колеґію Св. Андрея по $100.00 — Окремо на вироблення кліші і поміщення в даних часописах $60.00. — о. Є. Т.

Подав: Учасник Похорону
Священик о. Євфимій Труфин

* * *

ПОДЯКА

Цією дорогою почуваємося до обов'язку зложити щиру подяку: Членкам Відділу ім. Лесі Українки Союзу Українок Канади в Давфин, за службу в Церкві — священикові, дяконові, всім членкиням за видачу обіду в Авдиторії, Сестрицтву, Братчикам за службу, слова співчуття; Йосифові Ситникові, від громади св. Юрія, Марії Тузик, від С.У.К. труноносцям, внукам, пп. Костючукові, Я. Козликові, Е. Клапоущакові, за службу, квіти, картки співчуття, — від С.У.К., громади. За

БЛ. П. МАРІЯ ЛИТВИН-СВИТАЛЬСЬКА

ВОТЕРФОРД, ОНТАРІО

В неділю, 16 жовтня 1988 року рознеслася вістка по Вотерфорді і околиці, що тут упокоїлася в Бозі на 84-ім році свого трудолюбивого життя — піонерка, бл. п. Марія Свитальська.

Марія народилася 1904-го року в Присвел, Саскачеван, як найстарша дочка Пилипа і Теодосії Бойко.

17-літня дівчина Марія посилилася в Гамільтоні, Онтаріо, де запізналася з Петром Литвином, який був членом і головою громади Св. Володимира в Гамільтоні, одружилася з ним, стала активною членкою і разом працювали на добро громади і народу. Бог поблагословив їх чотирма дітьми — 3 дочки: Оля, Севеля, Леся і син Богдан. 1928-го року вони перебралися до Вотерфорду на фарму і тут разом з сусідами і зорганізували Православну Громаду Св. Покрови та побудували на фармі церкву.

1950-го року чоловік Марії упокоївся в Бозі, а Марія продала фарму зятеві М. Чуникові і доньці Савелі. Сама повернулася до Гамільтону і через довгі роки провадила дім рентівникам. Пізніше запізналася з Тимосом Свитальським у Гамільтоні і вийшла за нього заміж, а вінчання Марії і Тимоса Свитальських довершив о. В. Федак, теперішній Блаженніший Митрополит Василій.

Марія і Тимос Свитальські купили фарму в Гаґерсвилі, Онтаріо, і довгі роки працювали на фармі, а на старші роки перебралися до містечка Вотерфорд на відпочинок.

Тут вони обидвоє брали активну участь у громаді Св. Покрови, були членами церкви, яку дуже любили. Марія була членкою жіночого товариства, відділ ім. Лесі Українки від 1941-го року аж до цього часу. Її чоловік Тимос помер 1979-го року, доня Савеля 1969-го, а син Богдан 1982-го року. Від того часу сили і здоров'я Марії зачали підупадати. Від 1984-го року була в старечім домі в "Норв'ю Симко" і там заснула навіки 16-го жовтня 1988-го року.

Панахиду відслужили о. П. Шадурський і о. М. Шкрумеда в середу 19-го жовтня 1988-го року при участі хору в похоронному заведенні Вотерфорду, яке було заповнене квітами і та людьми, які прийшли, щоб віддати останню прислугу бл. пам. Марії Свитальській, яка заслужила собі на пошану від членів організацій, до яких належала.

У четвер, 20-го жовтня о годині 10-ій перед обідом відбулася Похоронна Літургія в церкві Св. Покрови, відправили отці Шадурський і Шкрумеда, співав церковний хор під управою Ониська Возняка. Отці щиро пращали покійну Марію, підкресливши її заслуги для рідної церкви і для свого українського народу та висловили глибоке співчуття родині. Домовину несли внуки покійної, а тіло спочило на цвинтарі "Ґрін Вуд" у Вотерфорді, Онтаріо.

Жалібна трапеза відбулася в церковній залі, яку приготовили членкині жіночого товариства ім. Лесі Українки, а програмою проводив зять покійної, Касіян Галик, який з великою пошаною і любов'ю говорив на трапезі про добрі діла покійної. За ним промовляв Мирослав Андрушко, голова церковної громади Св. Покрови, який сказав, що громада втратила заслужену піонерку і що є, це великою втратою для церкви, і для громади, висловивши родині щире співчуття.

Потім говорила п-і Оля Андрушко, голова жіночого товариства ім. Лесі Українки, і сказала, що членка Марія Свитальська була піонеркою товариства, записавшись до нього ще 1941-го року і була нею до кінця свого життя. Вона була членкинею в цьому товаристві впродовж 47-ми років, співала в церковнім хорі, брала участь у представленнях, щиро жертвувала на церкву. Товариство нагородило її грамотою з корсажем і шпилькою як почесну членкиню, — висловивши глибоке співчуття родині.

відвідування в лікарні: членкиням відділу, знайомим особам, лікарям, норсам, за услугу, всім добрим людям. За потіху і розраду в часі нашого смутку, за пожертви зложені на нашу церкву Св. Юрія в Давфині як Нев'янучий Вінок в пам'ять Покійної. Нехай же всіх Вас Господь Бог винагородить за кожне добре діло Своєю Ласкавою Опікою!

Сумуючі:

Дочки: Люся Сирник, Ірка Кравчук.
Зяті: Сильвестер Сирник, Михайло Кравчук.
Внуки і правнуки — Сирники і Кравчуки.

Опісля говорив пан Клим з Гамільтону, фін. секретар громади Св. Володимира та приятель родини, підкресливши, що Марія і її чоловік Петро були членами громади Св. Володимира в Гамільтоні, сказавши, що їхня мати любила свою церкву і цю любов до церкви передала своїм дітям. Леся і Касіян, які є вірними членами церкви, яку люблять і шанують та йдуть слідами своєї матері. Леся чудово співає в хорі і є доброю бесідницею, — закінчивши своє слово і висловив співчуття родині.

Отець Максим Тапієка — сусід і приятель родини — пригадавши, що бл. п. Марія була найстаршою піонеркою Української Православної Церкви у Вотерфолді.

Потім ще промовляли отці Шадурський і Шкрумеда, висловлюючи щирі співчуття засмученій родині та просили не забувати покійної Марії і згадувати її в своїх молитвах.

Внук покійної Марії Свитальської Е. Геречук щиро дякував усім присутнім за молитви, прощаючи бабуню від імені всіх внуків.

Дочки бл. п. Марії Оля і Леся ще розказали про те, як родичі приїхали до провінції Онтаріо і ще від 1927-1928 року були членами в церковній громаді в Гамільтоні, а опісля у Вотерфорді.

Бл. п. Марія Свитальська була дуже свідомою людиною, цікавилася світовими новинами, любила українську пресу та передплачувала "Український Голос", "Вісник", "Промінь" і їх читала від самих початків.

Все щиро жертвувала на церкву, в інституції і пресу.

Дочка Леся подякувала всім присутнім всечесним отцям за слова розради і прощальні проповіді та щиро подякувала всім, що молилася за душу покійної Марії-їхньої матері дякувала труноносцям, похоронному заведенню, жіночому товаристві ім. Лесі Українки за похоронній обід та тим, що дали жертву на осередок Св. Володимира на оселі "Київ" в Овквилі. Леся подякувала своєму чоловікові Касянові Галикові за те, що проводив програмою тризни.

Бл. п. Марія Свитальська залишила в смутку дочку Олю і зятя Геречуків з Гамільтону, дочку Лесю і зятя Касіяна Галика з Вотрфорду, сестру Савелю Гузяк з Вотерфорду, братів Володимира і Мирона Бойка зі Саскачевану, Ерні Брока і Сенді Бойко, США, і Юлька Бойка в Симко, 17 внуків і 24 правнуки.

На закінчення пан Клим закликав до збірки на добру ціль. В пам'ять покійної родина, приятелі та знайомі склали пожертву на нев'янучий вінок у сумі $102.00. Родина доложила і так поділено на такі часописи: на "Український Голос" — $75.00, на "Вісник" — $100.00 і на журнал "Промінь" $75.00.

Окремо родина склала пожертву у пам'ять покійної мами, бабусі і прабабусі: на Православну Церкву у Вотерфорді — $1,000; на Православну Церкву в Гамільтоні — $500; на Жіноче Товариство ім. Лесі Українки у Вотерфорді — $250.

Вічна їй пам'ять!

Рузя Галик

СПРАВА ЖУРНАЛА — "ПРОМІНЬ"

Ще на початку 1988 року Централа С.У.К. в Саскатуні проголосила т. зв. "Кампанію Доброї Волі" в користь журнала "Промінь".

Дуже часто говоримо про значення преси в житті людини, громади і народу. Журнал "Промінь" відзеркалює нашу організаційну діяльність, вказує правильний шлях у збереженні української ідентичности, і є тим чинником, що пов'язує організацію з українським і канадським суспільством.

Щоб забезпечити існування органу Союзу Українок Канади — журнала "Промінь", всі Відділи повинні включитися до цієї кампанії — збірки і тим самим піднести вартість і значення нашого друкованого слова. Провінціяльна Екзекутива звертається з проханням до референток "Променя", — подбати, щоб кожна членкиня Відділу була передплатником журнала, а де нема референток, то там голова Відділу повинна на зібраннях постійно пригадувати, що все членство організації С.У.К. є відповідальне за добро нашої преси, її розвиток та її майбутнє, а тому повинно свій журнал активно підтримувати.

На заклик Централі вже багато Відділів відгукнулося своїми щедрими пожертвами. Тепер звертаємося до тих Відділів, що їхніх імен ще нема на списку жертводавців: Долучіться до цієї кампанії і допоможіть журналові "Промінь" перемогти його фінансові труднощі, а тим самим допоможете йому продовжувати виховно-освітню працю серед нашого членства!

В який спосіб допомогти? Найперше, — станьте самі в ряди передплатників "Променя" та приєднуйте нових.

Відділ повинні присилати свої святочні привіти та складати "коляду" на "Промінь", а окремі членки повинні передплатити в дарунку журнал своїм близьким друзям і рідним з нагоди Різдва Христового, або такої нагоди, як уродини, ім'янини, ювілей, тощо. Це буде найкращий подарунок, бо він буде поновлюватися в них кожного місяця.

Отож, подбаймо, щоб в цьому ювілейному році всі ми включилися до збіркової кампанії для "Променя" і допомогли зреалізувати творчі задуми його редакційної колеґії.

Марія Зайцев,
референтка "Променя"

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх дорогих рідних: сестру **Юлію Ганущак** — упокоїлась 26 лютого 1935 року; батька **Івана Ганущака** — упокоївся 9 жовтня 1941 року; мужа **Кароля Дептуха** — упокоївся 18 вересня і маму **Олю (Ганущак) Троян** — упокоїлась травня 1985 р.

Я завжди у своїм серці зберігаю найкращі думки про моїх дорогих близьких, рідних і в їх пам'ять сьогодні складаю $500.00 на журнал "Промінь", який є мені дорогий.

Наталя Дептух, Саскатун.

Замість квітів на могилу мого мужа **Михайла Гарбуза,** який упокоївся в м. червні 1985 р. проживши 85 років, складаю в його пам'ять $10.00 на журнал "Промінь". Вічна йому пам'ять.

Анна Гарбуз,
Норт Бетлфорд, Саск.

У четверту річницю упокоєння мого дорогого і незабутнього мужа, батька, і дідуня бл. п. **Ореста Заставного,** який залишив нас у великому смутку 22 лютого 1985 року, засилаємо $30.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на дорогу могилу. Хай пам'ять про Ореста живе вічно між нами.

Дружина Оля Заставна в родиною
Кадворт Саскечеван.

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок у Вінніпезі кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу **Архипресвітера о. д-ра Франка Керніцького,** заслуженого провідника на церковній і народній ниві, який упокоївся у Вінніпезі в неділю 30 грудня 1988 р. замість квітів складає $25.00 на "Промінь".

Добр. Марії Керніцький, дочці Олесі і синові д-рові І. Керніцькому складаємо щирі співчуття.

П. Іґнаш — голова.

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Троїці у Вінніпезі кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу **Архипресвітера о. д-ра Франка Керніцького,** нашого бувшого пароха, заслуженого церковного і громадського провідника — упокоївся 30 грудня 1988 р. складаємо $25.00 на журнал "Промінь".

Висловлюємо найсердечніші співчуття добр. Марії Керніцькій, дочці Олесі і синові д-рові І, Керніцькому та іншій родині.

Анастасія Міщук, голова.

Кладу нев'янучий вінок у пам'ять мого дорогого мужа **Стефана Кірстюка,** який упокоївся 26 грудня 1986 року і в незабутню його пам'ять складаю $25,00 на журнал "Промінь".

Дружина К. Кірстюк,
Норт Ванкувер, Б.К.

У незабутню пам'ять моїх дорогих родичів — **Якима і Маланії Сурма** і мого дорогого, незабутнього мужа **Григорія Тарнопольського,** замість квітів на їх могили дарую $25.00 на журнал "Промінь". Пам'ять про них хай завжди буде з нами.

Марія Тарнопольська
Мелфорт, Саск.

У чотирнадцяту річницю упокоєння нашого незабутнього батька, діда і прадіда **Григорія Сопатика,** який відійшов від нас 24 грудня 1974 року складаємо як нев'янучий вінок $25.00 на фонд журнала "Промінь".

Вічна Йому пам'ять.

Василь Сопатик з родиною
Принс Алберт, Саск.

У третю річницю упокоєння нашої мами, бабусі і прабабусі **Параньки Равлик**, як упокоїлася 13 грудня 1985 року в Саскатуні, складаємо на нев'янучий вінок у її пам'ять $20.00 на журнал "Промінь", якого вона любила читати. Вічна Їй пам'ять.

Родина покійної, засилає
дочка Р. Сопатик, Принс Алберт

У двадцяту річницю упокоєння дорогої дружини, мами і баби **Стефанії Іванусь**, з дому Щербий — упокоїлася 17 грудня 1968 р., у її світлу пам'ять замість квітів на могилу засилаємо $50.00 на журнал "Промінь".

Муж Михайло Іванусь
діти і внуки, Ґронлід, Саск.

У пам'ять мого дорогого мужа **Михайла Марковського**, який відійшов від нас так несподівано 24 вересня 1988 року в його світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал "Промінь".

Дружина Зоня
Мічам, Саск.

У незабутню пам'ять мого дорого мужа, д-ра **Бориса Стукало** складаю на нев'янучий вінок $15.00 як дар на журнал "Промінь".

Дружина Валентина Стукало
діти і внуки, Гавкстон, Онт.

У шосту річницю упокоєння мого дорогого мужа **Михайло Грекула**, який упокоївся 26 грудня 1982 р. в його пам'ять замість квітів складаю $50.00 на журнал "Промінь".

Вічна Йому пам'ять.

Дружина Марія Грекул
Ту Гилс, Альберта

Замість китиці квітів на могилу мого дорогого мужа **Теодора Ґлеха,** який упокоївся 18 червня 1987 р. в його незабутню пам'ять складаю $25.00 на журнал "Промінь".

Дружина Михайліна Ґлех
Скарборо, Онт.

Для наших господинь

CHERRY CHEESE CAKE

Bake at 325⁰ — 65 mins.

1 pkg (8 oz) cream cheeese — softened
1 cup butter — room temperature
1½ cup sugar + 1tspn baking powder
1½ tspn almond extract
4 eggs
2 cups flour
1½ cup — chopped marachino cherries — well drained
½ cup chopped almonds (powder)

Blend — Cheese, butter, sugar, almond extract — beat well.

Add — Eggs one at a time, mixing well after each addition.

Combine — 1½ cups flour with baking powder, stir well to blend; add gradually to creamed mixture.

Combine — remaining ¼ cup flour with cherries, almonds and fold into batter.

Turn batter into greased floured 12-cup bundt pan.

ГРИБОВА НАЧИНКА ДО ІНДИКА

12 горнят мяких кришок хліба
1 ложечка соли
пів ложечки перцю
чверть ложечки січеної зеленої петрушки
пів горнятка топленого масла
1 мала цибуля посічена на дрібно
1 бляшанка консервованої грибової зупи (машрум суп)

Вибрати мякуш з бохонця хліба й роздробити на малі кришки. Вживати для того не дуже свіжий хліб. Додати сіль, перець, петрушку цибулю і масло. Все разом вимішати легко. Зупу вбити на гладку масу і додати до решти. Добре все разом вимішати. Начиняти тою начинкою індика.

THIMBLE COOKIES

½ cup butter
½ cup granulated sugar
1 egg — separated
1 tspn vanilla
1 cup all-purpose flour
¾ cup finely chopped walnuts
Jam for filling.

Lightly grease baking sheets. Preheat oven to 350⁰. Cream butter, add sugar and beat until light and fluffy. Ad the egg yolk and beat well. Add the vanilla. Gradually stir in the flour until the dough is smooth.

Shape the dough into tiny balls. Dip each ball into the unbeaten egg white, then in chopped nuts. Using a floured thimble, make a dent in the centre of each cookie.

Place on the prepared sheets. Bake for 5 minutes, then dent again with the thimble repair sides of cookies if necessary. Bake for 12 mins. longer or until set. Cool and fill each depression with a bit of jam of your choice.

МІҐДАЛОВІ ТІСТОЧКА

2½ горнят муки
¾ горня цукру
¼ ложечки соли
1 ложечка бейкінґ павдер
¾ горнятка масла
1 яйце
2 ложки води
1 ложечка міґдалового екстракту (амонд екстракт)
1/3 горнятка міґдалів

Пересіяти всі сухі складники разом. Додати до того масло і розтерти разом з мукою докладно. Додати ціле яйце, воду й екстракт. Вимішати ложкою аж тісто відставатиме від миски. Рукою вимісити тісто до гладкости і відставити на годину в холодне місце.

Виробляти з тіста маленькі галочки величини малого волоського горіха і приплескати в долонях до чверть цаля грубости. Складати з рідка на бляху. На середину кожної паланички втиснути міґдаловий горіх (міґдали треба наперед спарити й усунути лушпину). Смарувати паланички вбитим жовтком розведеним ложкою води. Пекти в вільній печі (350 ступенів) від 20 до 25 хвилин.

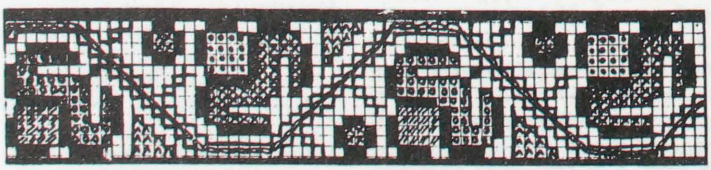

БУКОВИНСЬКИЙ ВЗІРЕЦЬ ВИКОНАНИЙ ХРЕСТИКАМИ

XX **ясночервона — 321** DMC
• • жовта — 741
o o помаранчева — 900
// синя — 797
VV зелена — 904
o o ланцюшок золотий

Музей Східньої Канади

КОЛЯДА І ПРЕСОВИЙ ФОНД

Із завіщання бл. п. Євгенії Яремчук, про яку була згадка в ч. 11 з грудня на ст. 27, переслав д-р Степан Л. Яремчук, Едмонтон, на журнал "Промінь" з побажаннями журналові 500

На нев'янучий вінок в пам'ять рідних склала на журнал "Промінь" з Едмонтону Наталя Дептух 500

Пані Марія Волчанська, Вінніпеґ, кожного року складає на передплату приятельці і дар на журнал "Промінь" 50.00

Ірина Скорець, Відділ ім Лесі Українки, Бюкенен, Саск. З прощального вечора п-ва Катрі і Омеляна Василівих 45.00

Пані Марія Самоїл, Вінніпеґ 40.00

Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон — з огляду громадської активности Відділу, прислала Ніна Кузьменко 40.00

Відділ ім. Л. Українки, Форт Френцес, Онт. 25.00

Марія Макаренко, Ст. Кетерінс, Онт. 25.00

Йосиф Галабурда, Форт Френцес, Онт. — пам'яті своєї пок. дружини Марії 35.00

Відділ ім. Кн. Ольги — Стінен, Саск. 25.00

Відділ ім. Хариті Кононенко, Блейн Лейк, Саск. 25.00

Анна Горбай, Роблин, Ман. 20.00

Відділ ім. Лесі Українки, Єлов Крік, Ссск. 15.00

Лідія Лібер, Торонто 15.00

Відділ при Кат. Св. Івана, Едмонтон 15.00

Софія Іванків, Скотленд, Онт. 10.00

Соня Гюзик, Торонто 10.00

Галя Слюзар, Міссіссаґа, Онт. 10.00

А. Валькович, Монтреал 10.00

М. Лещук, Гамільтон 10.00

Свящ. В. Свириденко, Коледон, Онт. 10.00

Катерина Малицька, Норт Бетлфорд, Саск. ... 10.00

Добр. А. Кевко, Монтреал 10.00

Віра Новицька, Лондон, Онт. 5.00

К. Кошлай, Монтреал 5.00

О. Радченко, Монтреал 5.00

Н. Романишин, Монтреал 5.00

М. Боднарчук — Манюк, Суррей, Б.К. 5.00

В. Лесак, Суррей, Б.К. 5.00

Відділ ім. О. Пчілки, Мирнам 5.00

Анна Грицик, Гамільтон 5.00

К. Іванишин, Монтреал 2.00

Дорога Редакціє Променя:

З великої приємности висилаю передплату на рік 1989 і маленьку пожертву на "Промінь". Бажаю вам щастя, здоров'я і дальших успіхів у вашій редакторській праці. Висилаю $35.00.

Михаліна Козар.

ЗА ОСОБЛИВУ УВАГУ

Особливу подяку й оцінку висловлюємо сьогодні двом відділам за увагу до журналу "Промінь".

Відділові ім. Кн. Ольги В Лондоні, Онт., управі і його членству. Впродовж більше як року цей відділ започаткував так звані товариські гостини "несподіванки" по домах своїх членів і на кожній такій гостині, провівши "дарування" — висилав на пресу, а між тим і на "Промінь". Впродовж трошки більш року прислав на журнал $500.00.

Відділові ім. Олени Пчілки в Йорктоні, який кожного року і впродовж року дарує на прес. фонд, його референтка "Променя", пані Вірджинія Верещан — Джонсон придбала цього року від професіоналістів і підприємців м. Йорктону різдвяних привітів для журналу на $500.00.

Коляда на "Промінь". Жалуємо, що тих два різдвяних привіти наспіли запізно. Друкуємо їх як коляда на журнал.

Відділ ім. Олени Пчілки в Ейлишен Кадет, Саск., складає найкращі побажання веселих свят Різдва Христового, щасливого нового року Централі, редакції, членкам по відділах і всьому українському народові і складає на коляду журналові $35.00.

Відділ ім. Олени Пчілки в Ню Вестминстер, Б.К. вітає з Різдвом Христовим і Новим Роком Централю Союзу Українок Канади, редакцію "Променя", все членство по відділах і засилає свого коляду на журнал "Промін" 25.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Анна Гарбуз, Норт Бетлфорд, Саск. 1

Т. Сидоренко, референтка, Монтреал 1

Марія Боднарчук — Манюк, Суррей, Б.К. 1

Елсі Цуркан, Стінен, Саск. 1

Ф. Тарновець, референтка, Едмонтон 1

Ніна Кузьменко, Лондон, Онт. 1

Джені Боднарчук, Виндзор, Онт. 1

Н. Губа, референтка, Лондон, Онт. 1

OPRAH AND THE UKRAINIANS

(From page 19)

he was looking for ethnic couples, he contacted the Sosenkos and they put him in touch with Father Myron.

For me, the program was fascinating, especially watching how cleverly Oprah Winfrey worked her audience. What a sensitive, knowledgeable and delightful woman she is. During one of the intermissions she walked up to Lesia and me and said: "You know, with all these Ukrainians, I'm beginning to feel like a Ukrainian myself".

"That's great," I replied.

No," she said, "that's scary".

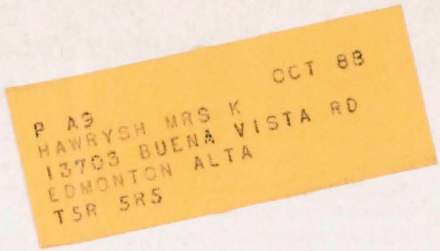

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам (ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN CANADIAN — UWAC (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, UWAC (English) 8.00
COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY, UWAC Roblin 10.00
Ukrainian Daughters Cook Book UWAC. Regina $12.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG)
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME 35.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1